Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 13ης Δεκεμβρίου 2016*

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας — Περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων που συνδέονται με τον Οσάμα Μπιν Λάντεν, το δίκτυο της Αλ Κάιντα και τους Ταλιμπάν — Κανονισμός (ΕΚ) 881/2002 — Δέσμευση κεφαλαίων και οικονομικών πόρων προσώπου το οποίο περιλαμβάνεται σε κατάλογο καταρτισθέντα από όργανο των Ηνωμένων Εθνών — Εγγραφή του ονόματος του προσώπου αυτού στον κατάλογο του παραρτήματος Ι του κανονισμού 881/2002 — Προσφυγή ακυρώσεως — Εύλογη προθεσμία — Υποχρέωση ελέγχου και επαληθεύσεως του βασίμου των προβαλλόμενων αιτιολογιών — Δικαστικός έλεγχος»

Στην υπόθεση Τ-248/13,

Mohammed Al-Ghabra, κάτοικος Λονδίνου (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενος από τους E. Grieves, barrister, και J. Carey, solicitor,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης αρχικά από τους M. Κωνσταντινίδη, T. Scharf και F. Erlbacher, και στη συνέχεια από τους M. Κωνσταντινίδη και F. Erlbacher,

καθής,

υποστηριζόμενης από

το **Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας**, εκπροσωπούμενο αρχικά από τις S. Behzadi-Spencer και V. Kaye, στη συνέχεια από τη V. Kaye, στη συνέχεια από τον S. Brandon, και στο τέλος από την C. Crane, επικουρούμενους από τον T. Eicke, QC,

και από

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης**, εκπροσωπούμενο από τον J.-P. Hix και την E. Finnegan,

παρεμβαίνοντες,

με αντικείμενο προσφυγή βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ για την ακύρωση, αφενός, του κανονισμού (ΕΚ) 14/2007 της Επιτροπής, της 10ης Ιανουαρίου 2007, που τροποποιεί για 74η φορά τον κανονισμό (ΕΚ) 881/2002 του Συμβουλίου για την επιβολή συγκεκριμένων περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων που συνδέονται με τον Οσάμα Μπιν Λάντεν, το δίκτυο της Αλ Κάιντα και τους Ταλιμπάν και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 467/2001 του Συμβουλίου (ΕΕ 2007, L 6, σ. 6), στο μέτρο που αφορά τον προσφεύγοντα, και, αφετέρου, της αποφάσεως Ares (2013) 188023 της Επιτροπής, της 6ης Μαρτίου 2013, με την οποία βεβαιώνεται η διατήρηση του ονόματος του

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

προσφεύγοντος στον κατάλογο των προσώπων και των οντοτήτων για τα οποία εφαρμόζονται οι διατάξεις του κανονισμού (ΕΚ) 881/2002 του Συμβούλιου, της 27ης Μαΐου 2002, για την επιβολή συγκεκριμένων περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων που συνδέονται με τον Οσάμα Μπιν Λάντεν, το δίκτυο της Αλ Κάιντα και τους Ταλιμπάν, και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 467/2001 του Συμβουλίου για την απαγόρευση της εξαγωγής ορισμένων αγαθών και υπηρεσιών στο Αφγανιστάν, την ενίσχυση της απαγόρευσης πτήσεων και την παράταση της δέσμευσης κεφαλαίων και άλλων οικονομικών πόρων όσον αφορά τους Ταλιμπάν του Αφγανιστάν (ΕΕ 2002, L 139, σ. 9),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Σ. Παπασάββα, πρόεδρο, E. Bieliūnas και I. S. Forrester (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: Σ. Σπυροπούλου, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 17ης Φεβρουαρίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση [1]

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 12 Δεκεμβρίου 2006, κατόπιν αιτήματος του Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, το όνομα του προσφεύγοντος, Mohammed Al-Ghabra, προστέθηκε στον κατάλογο που έχει καταρτίσει η επιτροπή κυρώσεων η οποία συνεστήθη με την απόφαση 1267 (1999) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, της 15ης Οκτωβρίου 1999, σχετικά με την κατάσταση στο Αφγανιστάν (στο εξής: επιτροπή κυρώσεων και κατάλογος της επιτροπής κυρώσεων, αντίστοιχα), ως πρόσωπο που συνδέεται με την οργάνωση Αλ Κάιντα.

2 Κατόπιν τούτου, με τον κανονισμό (ΕΚ) 14/2007 της Επιτροπής, της 10ης Ιανουαρίου 2007, που τροποποιεί για 74η φορά τον κανονισμό (ΕΚ) 881/2002 του Συμβουλίου, για την επιβολή συγκεκριμένων περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων που συνδέονται με τον Οσάμα Μπιν Λάντεν, το δίκτυο της Αλ Κάιντα και τους Ταλιμπάν, και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 467/2001 του Συμβουλίου (ΕΕ 2007, L 6, σ. 6, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός), το όνομα του M. Al-Ghabra προστέθηκε στον κατάλογο των προσώπων και των οντοτήτων των οποίων πρέπει να δεσμευθούν τα κεφάλαια και άλλοι οικονομικοί πόροι δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 881/2002 του Συμβουλίου, της 27ης Μαΐου 2002, για την επιβολή συγκεκριμένων περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων που συνδέονται με τον Οσάμα Μπιν Λάντεν, το δίκτυο της Αλ Κάιντα και τους Ταλιμπάν, και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 467/2001 του Συμβουλίου για την απαγόρευση της εξαγωγής ορισμένων αγαθών και υπηρεσιών στο Αφγανιστάν, την ενίσχυση της απαγόρευσης πτήσεων και την παράταση της δέσμευσης κεφαλαίων και άλλων οικονομικών πόρων όσον αφορά τους Ταλιμπάν του Αφγανιστάν (ΕΕ 2002, L 139, σ. 9) (στο εξής: επίδικος κατάλογος).

3 Με επιστολή της 12ης Ιουνίου 2007 το Υπουργείο Εξωτερικών και Κοινοπολιτείας του Ηνωμένου Βασιλείου (United Kingdom Foreign and Commonwealth Office, στο εξής: FCO) ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι το Ηνωμένο Βασίλειο είχε ζητήσει να εγγραφεί το όνομά του στον κατάλογο της επιτροπής κυρώσεων. Το FCO έδωσε, επίσης, στον προσφεύγοντα «αντίγραφο του τμήματος του

1 — Παρατίθενται μόνον οι σκέψεις των οποίων η δημοσίευση κρίνεται σκόπιμη από το Γενικό Δικαστήριο.

σκεπτικού το οποίο μπορούσε να γνωστοποιηθεί» και το οποίο αιτιολογούσε την αίτηση αυτή, προσθέτοντας ότι «για λόγους εθνικής ασφάλειας και λόγω του ευαίσθητου χαρακτήρα των πληροφοριών, θα αντέβαινε στο δημόσιο συμφέρον η γνωστοποίηση ολόκληρου του σκεπτικού».

4 Με επιστολή της 13ης Φεβρουαρίου 2009 ο προσφεύγων απευθύνθηκε στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητώντας την επανεξέταση της εγγραφής του ονόματός του στον επίδικο κατάλογο και αμφισβητώντας τη νομιμότητα της εγγραφής αυτής, υπό το πρίσμα της αποφάσεως της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (C-402/05 P και C- 415/05 P, στο εξής: απόφαση Kadi I, EU:C:2008:461).

5 Με επιστολή της 8ης Μαΐου 2009 η Επιτροπή ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι δεν διέθετε την αιτιολογική έκθεση βάσει της οποίας έγινε η εγγραφή του ονόματός του στον κατάλογο της επιτροπής κυρώσεων (στο εξής: αιτιολογική έκθεση) και προσέθεσε ότι θα του τη διαβίβαζε μόλις την παραλάμβανε από την επιτροπή κυρώσεων.

6 Με επιστολή της 10ης Μαΐου 2010 η Επιτροπή κοινοποίησε στον αιτούντα την αιτιολογική έκθεση, όπως αυτή είχε σταλεί από την επιτροπή κυρώσεων, η οποία είχε ως εξής:

«Ο Mohammed Al-Ghabra [...] ενεγράφη [στον κατάλογο της επιτροπής κυρώσεων] στις 12 Δεκεμβρίου 2006, κατ' εφαρμογήν των παραγράφων 1 και 2 της αποφάσεως 1617 (2005) [του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών] ως πρόσωπο συνεργαζόμενο με την Αλ Κάιντα, τον Οσάμα Μπιν Λάντεν ή τους Ταλιμπάν, λόγω "συμμετοχής στη χρηματοδότηση, στον σχεδιασμό, στη διευκόλυνση, στην προετοιμασία ή στην εκτέλεση πράξεων ή δραστηριοτήτων που διαπράχθηκαν από την Αλ Κάιντα και τη Χαρκάτ ουλ Μουτζαχεντίν (HuM), από κοινού με αυτές, στο όνομά τους ή προς στήριξή τους", καθώς και για δραστηριότητες "στρατολογήσεως για λογαριασμό τους".

Συμπληρωματικές πληροφορίες

Ο Mohammed Al-Ghabra έχει πραγματοποιήσει τακτικές επαφές με υψηλόβαθμα στελέχη της Αλ Κάιντα. Το 2002 ο M. Al-Ghabra συνάντησε τον Faraj Al-Libi, διευθυντή επιχειρήσεων της Αλ Κάιντα.

Ο M. Al-Ghabra διαδραμάτισε κεντρικό ρόλο για τη ριζοσπαστικοποίηση νεαρών μουσουλμάνων στο Ηνωμένο Βασίλειο, τόσο μέσω άμεσων επαφών όσο και με τη διανομή υλικού εξτρεμιστικού περιεχομένου. Αφού ριζοσπαστικοποίησε τα πρόσωπα αυτά, τα στρατολόγησε υπέρ των σκοπών της Αλ Κάιντα, πολλές φορές διευκόλυνε το ταξίδι τους και, χάρις σε έναν ευρύ κύκλο επαφών, οργάνωνε τη συμμετοχή τους σε στρατόπεδα εκπαιδεύσεως της Αλ Κάιντα. Ορισμένα από τα πρόσωπα αυτά στη συνέχεια έλαβαν μέρος από το Ηνωμένο Βασίλειο στην οργάνωση τρομοκρατικών επιθέσεων στο εξωτερικό.

Επίσης ο M. Al-Ghabra παρείχε υλική και υλικοτεχνική στήριξη στην Αλ Κάιντα και σε λοιπές οργανώσεις, ορισμένες εκ των οποίων παρέχουν επίσης υλικοτεχνική στήριξη στην Αλ Κάιντα. Διοργάνωσε ταξίδια στο Πακιστάν για να συναντηθούν οι στρατολογηθέντες με υψηλόβαθμα στελέχη της Αλ Κάιντα και να λάβουν μέρος σε ειδική τρομοκρατική εκπαίδευση. Πολλά από τα πρόσωπα αυτά επέστρεψαν στο Ηνωμένο Βασίλειο προκειμένου να αναπτύξουν μυστικές δραστηριότητες για λογαριασμό της Αλ Κάιντα. Επίσης, ο M. Al-Ghabra παρέσχε άμεση συνδρομή σε πρόσωπα που εμπλέκονταν σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, στο Ηνωμένο Βασίλειο και αλλού, με οικονομική, υλικοτεχνική και υλική στήριξη. Διευκόλυνε, επίσης, το ταξίδι προς το Ιράκ προσώπων εγκατεστημένων στο Ηνωμένο Βασίλειο, προκειμένου αυτά να λάβουν μέρος σε μάχες και να ενισχύσουν άλλους μαχητές.

Ο M. Al-Ghabra έχει στενούς δεσμούς με τη Harakat ul-Mujahidin/HuM [...] και έλαβε τρομοκρατική εκπαίδευση σε στρατόπεδο της HuM. Η HuM έστειλε τον M. Al-Ghabra στο Ηνωμένο Βασίλειο προκειμένου να συγκεντρώσει πόρους για λογαριασμό της.

[…]»

7 Ο προσφεύγων υπέβαλε τις παρατηρήσεις του απαντώντας στην Επιτροπή με επιστολή της 8ης Ιουλίου 2010, προκειμένου να αποκρούσει τους ισχυρισμούς που περιλαμβάνονταν σε βάρος του στην αιτιολογική έκθεση και να ζητήσει να του κοινοποιηθούν οι αποδείξεις που στήριζαν τους ισχυρισμούς αυτούς.

8 Με επιστολή της 10ης Σεπτεμβρίου 2010 η Επιτροπή βεβαίωσε την παραλαβή της ανωτέρω επιστολής του προσφεύγοντος και τον ενημέρωσε ότι θα επανεξέταζε την εγγραφή του ονόματός του στον επίδικο κατάλογο. Του επισήμανε, επίσης, ότι βάσει της αποφάσεως 1904 (2009) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, είχε τη δυνατότητα να υποβάλει αίτηση διαγραφής από τον κατάλογο της επιτροπής κυρώσεων ενώπιον του γραφείου διαμεσολαβητή των Ηνωμένων Εθνών.

9 Με επιστολή της 18ης Ιανουαρίου 2011 η Επιτροπή διαβίβασε στην επιτροπή κυρώσεων τις από 8 Ιουλίου 2010 παρατηρήσεις του προσφεύγοντος και της ζήτησε συμπληρωματικές πληροφορίες σχετικά με τους λόγους εγγραφής του ονόματος του προσφεύγοντος στον κατάλογό της.

10 Με επιστολή της 22ας Μαρτίου 2011 ο προσφεύγων επανήλθε ζητώντας απάντηση από την Επιτροπή.

11 Με επιστολή της 3ης Μαΐου 2011 η Επιτροπή ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι είχε κινήσει τη διαδικασία επανεξετάσεως της εγγραφής του ονόματος του στον επίδικο κατάλογο και του επισήμανε ότι η επανεξέταση αυτή θα διαρκούσε κατά πάσα πιθανότητα πολλούς ακόμα μήνες, δεδομένου ότι εξακολουθούσε να αναμένει απαντήσεις στα αιτήματα που είχε υποβάλει για παροχή διευκρινίσεων. Στην ίδια επιστολή η Επιτροπή πρότεινε εκ νέου στον προσφεύγοντα να υποβάλει αίτημα διαγραφής του ονόματός του ενώπιον του γραφείου διαμεσολαβητή των Ηνωμένων Εθνών.

12 Με επιστολή της 28ης Ιουνίου 2011 ο προσφεύγων απάντησε στην Επιτροπή, επισημαίνοντας ότι η καθυστέρηση εξετάσεως της υποθέσεως και εκδόσεως οριστικής αποφάσεως ήταν απαράδεκτη, δεδομένων των δυσχερειών που είχαν προκληθεί στην ιδιωτική του ζωή. Ζήτησε, επίσης, να δοθούν εξηγήσεις για την καθυστέρηση αυτή.

13 Με επιστολή της 26ης Αυγούστου 2011 η επιτροπή κυρώσεων απέστειλε στην Επιτροπή συμπληρωματικές πληροφορίες σχετικά με τους λόγους εγγραφής του ονόματος του προσφεύγοντος στον κατάλογό της.

14 Με επιστολή της 19ης Οκτωβρίου 2011 η Επιτροπή ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι βρισκόταν ακόμη σε εξέλιξη η επανεξέταση της εγγραφής του ονόματος του στον επίδικο κατάλογο. Ανέφερε, επίσης, ότι η επιτροπή κυρώσεων της είχε πρόσφατα παράσχει «ειδικότερες» συμπληρωματικές πληροφορίες σχετικές με την αιτιολογική έκθεση (στο εξής: πρώτο συμπλήρωμα της αιτιολογικής εκθέσεως), ως εξής:

«Ο Mohammed Al-Ghabra είναι σημαντικός εξτρεμιστής, εγκατεστημένος στο Ηνωμένο Βασίλειο, ο οποίος συνδέεται με μεγάλο αριθμό εξτρεμιστών. Διατηρεί από μακρού χρόνου τακτική επικοινωνία με υψηλόβαθμα στελέχη της Αλ Κάιντα εγκατεστημένα στο Πακιστάν. Το 2002 συνάντησε τον διευθυντή επιχειρήσεων της Αλ Κάιντα, Faraj Al-Libi, υψηλόβαθμο στέλεχος της Αλ Κάιντα που συνελήφθη από τις αρχές του Πακιστάν το 2005 και ο οποίος επί του παρόντος κρατείται στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο M. Al-Ghabra διέμεινε στην κατοικία του F. Al-Libi για μία εβδομάδα. Ο M. Al-Ghabra είχε επίσης τακτικές επαφές με μεγάλο αριθμό εξτρεμιστών εγκατεστημένων στο Ηνωμένο Βασίλειο και έλαβε μέρος στη ριζοσπαστικοποίηση προσώπων εγκατεστημένων στο Ηνωμένο Βασίλειο με τη διανομή υλικού εξτρεμιστικού περιεχομένου.

Ο M. Al-Ghabra έχει στενούς δεσμούς με την ομάδα μαχητών του Κασμίρ Harakat Ul Mujahidin (HuM). Φρονούμε ότι ο M. Al-Ghabra παρακολούθησε πρόγραμμα εκπαιδεύσεως τζιχαντιστών σε στρατόπεδο εκπαιδεύσεων της HuM στο Aza του Κασμίρ, το 2002. Κατά τη διάρκεια της παραμονής

του στο στρατόπεδο αυτό ο M. Al-Ghabra έμαθε να χειρίζεται τυφέκια εφόδου AK-47 και πιστόλια. Φρονούμε, επίσης, ότι είχε την πρόθεση να μετάσχει σε μάχες στο Κασμίρ, αλλά τον εμπόδισε η HuM, η οποία χρειαζόταν κάποια άτομα να επιστρέψουν στο Ηνωμένο Βασίλειο προκειμένου να συγκεντρώσουν πόρους. Κατά την παραμονή του στο Πακιστάν ο M. Al-Ghabra συνάντησε, επίσης, τον Haroon Rashid Aswat, ο οποίος στη συνέχεια συνελήφθη και απελάθηκε στο Ηνωμένο Βασίλειο για συμμετοχή σε δραστηριότητες που συνδέονται με την τρομοκρατία. Ο H.R. Aswat επί του παρόντος κρατείται στο Ηνωμένο Βασίλειο ενόψει της απελάσεώς του στις Ηνωμένες Πολιτείες για τρομοκρατική δράση. Παρότι τα περιουσιακά του στοιχεία έχουν δεσμευθεί, ο M. Al-Ghabra διατηρεί επαφές με εξτρεμιστές και εξακολουθεί να μετέχει σε εξτρεμιστική δραστηριότητα.

Από τον Δεκέμβριο του 2009 ο M. Al-Ghabra προετοίμαζε τρομοκρατικές επιθέσεις κατά επιχειρήσεων εγκατεστημένων στο Ηνωμένο Βασίλειο, αλλά δεν είχε τους αναγκαίους πόρους για να τις πραγματοποιήσει.

[…]»

15 Στην ίδια επιστολή η Επιτροπή διευκρίνισε ότι κοινοποιούσε τις πληροφορίες αυτές στον προσφεύγοντα, ώστε αυτός να έχει τη δυνατότητα να διατυπώσει την άποψή του πριν από τη λήψη αποφάσεως επανελέγχου, κάτι που μπορούσε να πράξει μέχρι την 11η Νοεμβρίου 2011.

16 Με επιστολή της 10ης Νοεμβρίου 2011 ο προσφεύγων απάντησε στην Επιτροπή αρνούμενος τα νέα στοιχεία που παρουσιάζονταν σε βάρος του στο πρώτο συμπλήρωμα της αιτιολογικής εκθέσεως, τα οποία θεώρησε κατά το μεγαλύτερο μέρος τους «παρόμοια με όσα περιλαμβάνονταν στην αιτιολογική έκθεση», και ζητώντας να του δοθούν διευκρινίσεις και να του κοινοποιηθούν τα αποδεικτικά στοιχεία που στήριζαν τα στοιχεία αυτά.

17 Με επιστολή της 17ης Μαΐου 2012 η επιτροπή κυρώσεων κοινοποίησε στην Επιτροπή νέες πρόσθετες πληροφορίες σχετικά με τους λόγους εγγραφής του ονόματος του προσφεύγοντος στο κατάλογό της.

18 Με επιστολή της 29ης Μαΐου 2012 η Επιτροπή ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι η επανεξέταση της εγγραφής του ονόματός του στον επίδικο κατάλογο βρισκόταν ακόμη σε εξέλιξη. Ανέφερε, επίσης, ότι η επιτροπή κυρώσεων της παρέσχε πρόσφατα νέες «ειδικότερες» συμπληρωματικές πληροφορίες σχετικές με την αιτιολογική έκθεση (στο εξής: δεύτερο συμπλήρωμα της αιτιολογικής εκθέσεως), συγκεκριμένα δε τα εξής:

«Τον Αύγουστο του 2006 περιήλθαν στην κατοχή του M. Al-Ghabra ορισμένα αντικείμενα, μεταξύ των οποίων “βίντεο που υμνούσαν τον μαρτυρικό θάνατο”, από πρόσωπο το οποίο, κατόπιν ανωνυμοποιήσεως, προσδιορίστηκε ως ΑΥ από τις δικαστικές αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου, προκειμένου να προωθηθούν σε εξτρεμιστές της Αλ Κάιντα στο Πακιστάν. Η καταγραφή αυτών των βίντεο έγινε από πρόσωπα που μετείχαν σε δίκτυο εξτρεμιστών με έδρα το Ηνωμένο Βασίλειο, το οποίο προετοίμαζε πολλαπλές επιθέσεις κατά αεροπλάνων της γραμμής που πραγματοποιούν πτήσεις από το Ηνωμένο Βασίλειο. Κατόπιν των ανωτέρω ακολούθησε σειρά συναντήσεων μεταξύ των δύο αυτών προσώπων στη Νότια Αφρική κατά τον Απρίλιο/Μάιο του 2006, οι οποίες εκτιμάται ότι είχαν ως σκοπό να συζητηθούν ζητήματα ισλαμικού εξτρεμισμού.

Ο ΑΥ συνελήφθη και κατηγορήθηκε για συνωμοσία για την οργάνωση ανθρωποκτονίας και για προετοιμασία πράξεων τρομοκρατίας, όμως αθωώθηκε κατόπιν δίκης, παρότι λοιπά μέλη του δικτύου κρίθηκαν ένοχα και καταδικάστηκαν σε στερητική της ελευθερίας ποινή για διάφορα εγκλήματα, μεταξύ των οποίων συμμετοχή σε συνωμοσία για την οργάνωση ανθρωποκτονίας, σε συνωμοσία για βομβιστικές επιθέσεις και προετοιμασία πράξεων τρομοκρατίας.

Μετά την αθώωσή του ο ΑΥ υποβλήθηκε σε περιοριστικά μέτρα βάσει διαταγής ελέγχου [“control order”] και εξακολουθεί να δεσμεύεται από αντιτρομοκρατικά μέτρα που επιβλήθηκαν από τον Υπουργό Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου δυνάμει του Terrorism Prevention and Investigation

Measures Act 2011 [νόμου του 2011 περί μέτρων προλήψεως της τρομοκρατίας και ανακριτικών μέτρων], δεδομένου ότι συντρέχουν βάσιμοι λόγοι που επιτρέπουν να θεωρηθεί ότι μετείχε σε δραστηριότητες που σχετίζονταν με την τρομοκρατία και ότι τα μέτρα αυτά είναι αναγκαία για να αποτραπεί η εκ νέου συμμετοχή του στις δραστηριότητες αυτές.»

19 Στην ίδια επιστολή η Επιτροπή διευκρίνισε ότι κοινοποιούσε τις πληροφορίες αυτές στον προσφεύγοντα ώστε αυτός να διατυπώσει την άποψή του πριν από τη λήψη αποφάσεως επανελέγχου, κάτι που μπορούσε να πράξει μέχρι την 15η Ιουνίου 2012.

20 Με επιστολές της 20ής Ιουνίου και της 10ης Ιουλίου 2012 ο προσφεύγων απάντησε στην Επιτροπή, προκειμένου να αποκρούσει τα νέα στοιχεία που είχαν παρουσιαστεί σε βάρος του στο δεύτερο συμπλήρωμα της αιτιολογικής εκθέσεως, υπογραμμίζοντας, μεταξύ άλλων, ότι τα στοιχεία αυτά στερούνταν αποδεικτικής ισχύος. Ζήτησε, επίσης, από τη Επιτροπή να ολοκληρώσει την επανεξέταση του, δεδομένου ότι είχε υπάρξει σημαντική καθυστέρηση.

21 Με την απόφαση Ares (2013) 188023, της 6ης Μαρτίου 2013, που κοινοποιήθηκε στους δικηγόρους του προσφεύγοντος στις 11 Μαρτίου 2013 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή αποφάσισε, κατόπιν επανεξετάσεως, να διατηρήσει το όνομα του προσφεύγοντος στον επίδικο κατάλογο.

22 Η Επιτροπή επισήμανε, στο σημείο 5 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η «συνολική αιτιολογία» της αποφάσεως αυτής αποτελείται από τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στην αιτιολογική έκθεση, καθώς και στο πρώτο και το δεύτερο συμπλήρωμα αυτής.

23 Η Επιτροπή επισήμανε, επίσης, στη σκέψη 7 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι «αφού έλαβε υπόψη τις παρατηρήσεις [του προσφεύγοντος], συμβουλεύτηκε την επιτροπή κυρώσεων και έλαβε επίσης υπόψη τους σκοπούς που υπηρετεί η δέσμευση κεφαλαίων και οικονομικών πόρων βάσει του κανονισμού 881/2002, [εξακολουθούσε να διατηρεί] την άποψη ότι η εγγραφή [του ονόματός του στον επίδικο κατάλογο] ήταν δικαιολογημένη». Διευκρίνισε, συναφώς, ότι «ειδικότερα, [ο προσφεύγων] στις παρατηρήσεις [του] δεν παρέθεσε λόγους που θα επέτρεπαν το συμπέρασμα ότι δεν ήταν αληθείς οι ισχυρισμοί που είχαν γίνει δεκτοί σε βάρος [του], ούτε προσκόμισε πληροφορίες προς στήριξη των αντιρρήσεών [του]».

24 Η Επιτροπή ανέφερε επίσης, στο σημείο 9 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι το κριτήριο που εφάρμοσε σχετικά με το βάρος αποδείξεως ήταν το κριτήριο που είχε διατυπώσει η Ομάδα Χρηματοπιστωτικής Δράσεως (Financial Action Task Force-FATF) στο ερμηνευτικό σημείωμα της ειδικής συστάσεώς της υπ' αριθ. III σχετικά με τη χρηματοδότηση της τρομοκρατίας και συγκεκριμένα ότι «η εγγραφή [του ονόματος ενός προσώπου στον επίδικο κατάλογο] πρέπει να στηρίζεται σε εύλογη βάση ή σε βάσιμους λόγους που επιτρέπουν την υποψία ή την άποψη ότι το πρόσωπο αυτό […] είναι τρομοκράτης ή ότι χρηματοδοτεί την τρομοκρατία ή τρομοκρατική οργάνωση».

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

25 Στις 23 Απριλίου 2013 ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση δικαστικής αρωγής, η οποία καταχωρίστηκε με αριθμό T-248/13 AJ, προκειμένου να ασκήσει την υπό κρίση προσφυγή.

26 Με διάταξη του προέδρου του δεύτερου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 10ης Οκτωβρίου 2013 χορηγήθηκε δικαστική αρωγή στον προσφεύγοντα και διορίστηκαν οι J. Carey και E. Grieves για να τον εκπροσωπήσουν.

27 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 6 Νοεμβρίου 2013, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

28 Με διάταξη του προέδρου του τρίτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 20ης Μαΐου 2014 επετράπη στο Ηνωμένο Βασίλειο και στο Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να παρέμβουν υπέρ των αιτημάτων της Επιτροπής.

29 Κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπονται στο άρθρο 89 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, υπέβαλε γραπτώς ερωτήσεις στους διαδίκους και τους κάλεσε να απαντήσουν στη μία εξ αυτών γραπτώς και στις λοιπές κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

30 Στις 29 Ιανουαρίου 2016 ο προσφεύγων υπέβαλε συμπληρωματική αίτηση δικαστικής αρωγής.

31 Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικώς τα αιτήματά τους και απάντησαν στις γραπτές και προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 17ης Φεβρουαρίου 2016.

32 Με διάταξη του προέδρου του τρίτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 20ής Απριλίου 2016 έγινε εν μέρει δεκτή η αίτηση δικαστικής αρωγής.

33 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό στο μέτρο που τον αφορά·

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

34 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη στο μέτρο που με αυτή ζητείται η ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού·

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη κατά τα λοιπά·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

35 Το Ηνωμένο Βασίλειο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη στο μέτρο που με αυτή ζητείται η ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού·

— να απορρίψει ως αβάσιμα τα λοιπά στοιχεία της προσφυγής.

36 Το Συμβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού

37 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Ηνωμένο Βασίλειο και το Συμβούλιο, προβάλλει ότι η υπό κρίση προσφυγή είναι προδήλως εκπρόθεσμη και, συνεπώς, απαράδεκτη, καθόσον με αυτή ζητείται η ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού στο μέτρο που αφορά τον προσφεύγοντα.

38 Ο προσφεύγων αντικρούει την ένσταση απαραδέκτου.

39 Κατά το άρθρο 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, «[ο]ι προσφυγές που προβλέπονται στο παρόν άρθρο ασκούνται εντός δύο μηνών, υπολογιζομένων, κατά περίπτωση, από τη δημοσίευση της πράξεως, την κοινοποίησή της στον προσφεύγοντα ή, ελλείψει δημοσιεύσεως ή κοινοποιήσεως, από την ημέρα κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξεως».

40 Διαπιστώνεται ότι εν προκειμένω το αίτημα ακυρώσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού είναι προδήλως εκπρόθεσμο, τούτο δε ανεξαρτήτως του γεγονότος από το οποίο άρχισε να τρέχει η προθεσμία ασκήσεως της προσφυγής. Συγκεκριμένα, αφενός, αν υποτεθεί ότι η προθεσμία αυτή άρχισε να τρέχει από τη δημοσίευση του προσβαλλόμενου κανονισμού στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, αρκεί να επισημανθεί ότι η υπό κρίση προσφυγή ασκήθηκε έξι και πλέον έτη μετά την ημερομηνία αυτή. Αφετέρου, αν υποτεθεί ότι η προθεσμία ασκήσεως της προσφυγής άρχισε να τρέχει την ημερομηνία της κοινοποιήσεως που πρέπει να γίνει στον προσφεύγοντα ή, ελλείψει αυτής, την ημέρα κατά την οποία έλαβε γνώση της πράξεως (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 23ης Απριλίου 2013, Gbagbo κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-478/11 P έως C-482/11 P, EU:C:2013:258, σκέψεις 55 έως 59), διαπιστώνεται ότι ο προσφεύγων έλαβε γνώση του προσβαλλόμενου κανονισμού το αργότερο στις 13 Φεβρουαρίου 2009, ημερομηνία κατά την οποία απευθύνθηκε στην Επιτροπή μέσω των δικηγόρων του προκειμένου να ζητήσει την επανεξέταση της εγγραφής του ονόματός του στον επίδικο κατάλογο και να αμφισβητήσει τη νομιμότητα του καταλόγου αυτού, ενώ αίτηση δικαστικής αρωγής, πριν από την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής, υπέβαλε μόλις στις 23 Απριλίου 2013.

41 Εξάλλου, ο προσφεύγων δεν απέδειξε, ούτε καν επικαλέσθηκε, ότι συνέτρεχε περίπτωση τυχαίου συμβάντος ή ανωτέρας βίας υπό την έννοια του άρθρου 45 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κάτι που θα επέτρεπε τη θεραπεία της παρόδου της προθεσμίας ασκήσεως ακυρώσεως κατά του προσβαλλόμενου κανονισμού.

42 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, ωστόσο, ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι «αρμόδιο να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό» καθόσον ήταν εξαρχής «προδήλως παράνομος», δεδομένου ότι κατά την αρχική εγγραφή του ονόματός του στον επίδικο κατάλογο δεν γνωστοποιήθηκε στον προσφεύγοντα κανένας σχετικός λόγος. Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι οι προσφυγές ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου πρέπει να είναι πραγματικές και όχι θεωρητικές, και υποστηρίζει ότι δεν ήταν σε θέση ούτε να αμυνθεί ούτε να ασκήσει προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου πριν λάβει γνώση όλων των λόγων τους οποίους είχε επικαλεστεί σε βάρος του η Επιτροπή.

43 Υπενθυμίζεται, ως προς το ζήτημα αυτό, ότι ούτε το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας ούτε το δικαίωμα ακροάσεως επηρεάζονται από την αυστηρή εφαρμογή των ρυθμίσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης περί των δικονομικών προθεσμιών, η οποία, κατά πάγια νομολογία, πληροί την απαίτηση της ασφάλειας δικαίου και την ανάγκη αποφυγής κάθε δυσμενούς διακρίσεως ή κάθε αυθαίρετης μεταχειρίσεως κατά την απονομή της δικαιοσύνης (βλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2015, Ipatau κατά Συμβουλίου, C-535/14 P, EU:C:2015:407, σκέψη 14 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

44 Επιπλέον, τίποτα δεν εμπόδιζε τον προσφεύγοντα να ασκήσει προσφυγή για την ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού πριν του γνωστοποιηθεί η αιτιολογία της εγγραφής του ονόματός του στον επίδικο κατάλογο, στηριζόμενος ακριβώς σε αυτή την παράλειψη γνωστοποιήσεως της αιτιολογίας.

45 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη στο μέτρο που στρέφεται κατά του προσβαλλόμενου κανονισμού, καθόσον αυτός αφορά τον προσφεύγοντα.

Επί της ουσίας

46 Ο προσφεύγων προβάλλει, κατ' ουσίαν, πέντε λόγους προς στήριξη της προσφυγής, εκ των οποίων ο πρώτος στηρίζεται σε παραβίαση της αρχής της εύλογης διάρκειας, ο δεύτερος σε παράβαση της υποχρεώσεως της Επιτροπής να εξετάσει η ίδια δεόντως κατά πόσον ο προσφεύγων πληροί τα σχετικά κριτήρια για τη διατήρηση του ονόματός του στον επίδικο κατάλογο, ο τρίτος σε παράβαση των κανόνων που διέπουν το βάρος και το μέτρο αποδείξεως, ο τέταρτος σε πλημμέλειες της αιτιολογίας και ο πέμπτος σε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε παραβίαση της αρχής της εύλογης διάρκειας

47 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι σύννομη, αφενός, διότι η αιτιολογική έκθεση και το πρώτο και το δεύτερο συμπλήρωμα αυτής δεν του γνωστοποιήθηκαν στο σύνολό τους εντός ευλόγου χρόνου από την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού και, αφετέρου, επειδή η προσβαλλόμενη απόφαση δεν εκδόθηκε εντός ευλόγου χρόνου από την παραλαβή των παρατηρήσεων που υπέβαλε απαντώντας στη γνωστοποίηση αυτή, εμποδίζοντας ως εκ τούτου το Γενικό Δικαστήριο να επιληφθεί εντός ευλόγου χρόνου. Ειδικότερα, η Επιτροπή προκάλεσε αδικαιολόγητη καθυστέρηση στη διαδικασία κοινοποιώντας ένα πρώτο και στη συνέχεια ένα δεύτερο συμπλήρωμα της αιτιολογικής εκθέσεως, κατά παράβαση της νομολογίας του Δικαστηρίου κατά την οποία αυτό που πρέπει να κοινοποιηθεί «το συντομότερο δυνατό» είναι το σύνολο της αιτιολογίας.

48 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Συμβούλιο, αμφισβητεί την επιχειρηματολογία αυτή.

49 Στο μέτρο που η προσφεύγουσα καταλογίζει στην Επιτροπή ότι δεν της γνωστοποίησε στο σύνολό τους την αιτιολογική έκθεση και το πρώτο και το δεύτερο συμπλήρωμα αυτής εντός ευλόγου χρόνου από την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού, πράγματι, αυτό που προκύπτει, ιδίως, από τις σκέψεις 348 και 349 της αποφάσεως της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Kadi I (C-402/05 P και C-415/05 P, EU:C:2008:461), είναι ότι το οικείο θεσμικό όργανο της Ένωσης, όταν αποφασίζει να δεσμεύσει τα κεφάλαια ορισμένου προσώπου κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 881/2002, οφείλει, προκειμένου να σεβαστεί τα δικαιώματα άμυνας του προσώπου αυτού, ιδίως δε το δικαίωμα ακροάσεως και το δικαίωμα αποτελεσματικού δικαστικού ελέγχου, να γνωστοποιήσει στον ενδιαφερόμενο τα εις βάρος του στοιχεία ή να του παράσχει τη δυνατότητα να λάβει γνώση των στοιχείων αυτών εντός ευλόγου χρόνου από την επιβολή του εν λόγω μέτρου.

50 Στην προκειμένη, όμως, περίπτωση διαπιστώθηκε ήδη ότι η προσφυγή κατά της αρχικής αποφάσεως δεσμεύσεως των κεφαλαίων του προσφεύγοντος, η οποία υλοποιήθηκε με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, είναι απαράδεκτη. Δεδομένου ότι η μόνη απόφαση της οποίας έχει νομίμως ζητηθεί ο έλεγχος από το Γενικό Δικαστήριο είναι μια απόφαση περί επανεξετάσεως, η οποία εκδόθηκε κατόπιν διαδικασίας που κινήθηκε με την από 13 Φεβρουαρίου 2009 αίτηση επανεξετάσεως, το διάστημα προ της ημερομηνίας αυτής δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη κατά την εκτίμηση του εύλογου χαρακτήρα του χρόνου εντός του οποίου εκδόθηκε η τελευταία αυτή απόφαση.

51 Όσον αφορά το διάστημα μετά τη 13η Φεβρουαρίου 2009, είναι φανερό ότι η Επιτροπή ακολούθησε εν προκειμένω τη διαδικασία που προβλέφθηκε κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Kadi I (C-402/05 P και C-415/05 P, EU:C:2008:461), προκειμένου, ακριβώς, να θεσπιστεί μια διαδικασία που εξασφαλίζει τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας των ενδιαφερομένων. Η διαδικασία αυτή στη συνέχεια κωδικοποιήθηκε, από τις 26 Δεκεμβρίου 2009, με τον κανονισμό (ΕΕ) 1286/2009 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2009, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 881/2002 (ΕΕ 2009, L 346, σ. 42). Όσον αφορά τις «παλαιότερες εγγραφές» στον επίδικο κατάλογο, ήτοι τις εγγραφές που είχαν πραγματοποιηθεί προ της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, όπως η εγγραφή του προσφεύγοντος, δηλαδή προ της δημοσιεύσεως της εν λόγω αποφάσεως, η διαδικασία που εφαρμόζεται είναι αυτή που προβλέπεται από το άρθρο 7γ του κανονισμού 881/2002, όπως έχει τροποποιηθεί.

52 Καταρχάς, διαπιστώνεται ότι ούτε το άρθρο 7γ του κανονισμού 881/2002 ούτε άλλο κείμενο του δικαίου της Ένωσης θεσπίζει προθεσμία εντός της οποίας το αρμόδιο θεσμικό όργανο της Ένωσης οφείλει να εκδώσει απόφαση περί επανεξετάσεως της εγγραφής του ονόματος κάποιου προσώπου στον επίδικο κατάλογο.

53 Σε μια τέτοια περίπτωση από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι ο «εύλογος» χαρακτήρας του χρόνου που χρειάστηκε ένα θεσμικό όργανο για την έκδοση της επίμαχης πράξεως πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με το σύνολο των περιστάσεων που χαρακτηρίζουν κάθε υπόθεση και, μεταξύ άλλων, με τα συμφέροντα του διαδίκου που διακυβεύονται στη δίκη, την περιπλοκότητα της υποθέσεως, καθώς και τη συμπεριφορά των διαδίκων (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2013, Επανεξέταση Arango Jaramillo κ.λπ. κατά ΕΤΕπ, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, σκέψη 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

54 Εν προκειμένω πράγματι η Επιτροπή, όπως άλλωστε επισήμανε και η ίδια, προέβη σε διαδοχικές γνωστοποιήσεις στον προσφεύγοντα των λόγων εγγραφής του ονόματός του στον επίδικο κατάλογο, μόλις τους παραλάμβανε από την επιτροπή κυρώσεων.

55 Επίσης, πράγματι οι ειδικότερες περιστάσεις της υποθέσεως τις οποίες επικαλείται η Επιτροπή και ιδίως i) η ανάγκη συντονισμού των οργάνων της Ένωσης με τους οικείους διεθνείς παράγοντες ως προς τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν προκειμένου να γίνουν σεβαστές οι αρχές που διατύπωσε το Δικαστήριο στην απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Kadi I (C-402/05 P και C-415/05 P, EU:C:2008:461), ii) η ανάγκη να λαμβάνει η Επιτροπή προηγουμένως την αιτιολογική έκθεση της επιτροπής κυρώσεων, iii) η φύση και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του επίμαχου εν προκειμένω καθεστώτος διεθνών κυρώσεων, iv) ο ιδιαιτέρως ευαίσθητος χαρακτήρας των εργασιών της επιτροπής κυρώσεων και v) ο μεγάλος αριθμός αιτημάτων επανεξετάσεως που χρειάστηκε να εξετάσει ταυτοχρόνως η Επιτροπή μετά την έκδοση της αποφάσεως της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Kadi I (C-402/05 P και C-415/05 P, EU:C:2008:461), εξηγούν εν μέρει τη σχετικά μακρά διάρκεια των διαδικασιών επανεξετάσεως των αποφάσεων εγγραφής του ονόματος των οικείων προσώπων στον επίδικο κατάλογο, όπως οι διαδικασίες αυτές διεξήχθησαν μετά την έκδοση της αποφάσεως της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Kadi I (C-402/05 P και C-415/05 P, EU:C:2008:461).

56 Ωστόσο, εν προκειμένω το διάστημα των τεσσάρων και πλέον ετών που μεσολάβησε μεταξύ του χρόνου υποβολής του αιτήματος επανεξετάσεως, στις 13ης Φεβρουαρίου 2009, και του χρόνου εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, στις 6 Μαρτίου 2013, υπερβαίνει κατά πολύ τη διάρκεια που θα μπορούσε να θεωρηθεί «φυσιολογική» για την ορθή διεξαγωγή μιας τέτοιας διαδικασίας επανεξετάσεως, ακόμη και αν ληφθούν υπόψη όλες οι ιδιαίτερες περιστάσεις που προαναφέρθηκαν.

57 Παρατηρείται, συναφώς, ότι στην απόφαση της 21ης Μαρτίου 2014, Yusef κατά Επιτροπής (T-306/10, EU:T:2014:141, σκέψη 102), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι «δεν μπορεί να γίνει δεκτό» ότι τέσσερα και πλέον έτη μετά την έκδοση της αποφάσεως της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Kadi I (C-402/05 P και C-415/05 P, EU:C:2008:461), η Επιτροπή δεν ήταν ακόμη σε θέση να εκπληρώσει το καθήκον επιμελούς και αμερόληπτης εξετάσεως της υποθέσεως του Hani El Sayyed Elsebai Yusef, ενδεχομένως βάσει «χρήσιμης συνεργασίας» με την επιτροπή κυρώσεων. Επισημαίνεται, επίσης, ότι στην απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2015, Ministry of Energy of Iran κατά Συμβουλίου (T-564/12, EU:T:2015:599, σκέψεις 71 και 72), η οποία αφορούσε κάποιο άλλο καθεστώς διεθνών κυρώσεων, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε «προδήλως μη εύλογ[ο]» τον χρόνο απαντήσεως στις παρατηρήσεις του προσφεύγοντος ο οποίος υπερέβαινε τους δεκαπέντε μήνες.

58 Η εκτίμηση αυτή επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι ήταν σημαντικά μικρότερη η διάρκεια των διαδικασιών επανεξετάσεως για άλλα πρόσωπα το όνομα των οποίων έχει εγγραφεί στον επίδικο κατάλογο και τα οποία άσκησαν προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, παρότι και στη δική τους περίπτωση συνέτρεχαν οι ιδιαίτερες περιστάσεις που προαναφέρθηκαν στη σκέψη 55. Από την απόφαση της 14ης Απριλίου 2015, Ayadi κατά Επιτροπής (T-527/09 RENV, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:205), προκύπτει ότι η αιτιολογική έκθεση που τον αφορούσε γνωστοποιήθηκε στον Chafiq

Ayadi στις 24 Ιουνίου 2009, αυτός απάντησε με τις παρατηρήσεις του στις 23 Ιουλίου 2009 και η απόφαση, κατόπιν της επανεξετάσεως, περί διατηρήσεως του ονόματός του στον επίδικο κατάλογο εκδόθηκε στις 13 Οκτωβρίου 2009. Από την απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 2015, Al-Faqih κ.λπ. κατά Επιτροπής, (T-134/11, μη δημοσιευθείσα, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2015:812, σκέψη 69), προκύπτει, επίσης, ότι η επανεξέταση της καταστάσεως των προσφευγόντων πραγματοποιήθηκε εντός διαστήματος μικρότερου των έξι μηνών.

59 Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο στην περίπτωση του προσφεύγοντος, δεδομένου ότι η αιτιολογία για την εγγραφή του ονόματός του στον συγκεντρωτικό κατάλογο της επιτροπής κυρώσεων, όπως του γνωστοποιήθηκε από την Επιτροπή στις 10 Μαΐου 2010, συνέπιπτε, κατ' ουσίαν, με την αιτιολογία που του είχε γνωστοποιηθεί ήδη από τις 12 Ιουνίου 2007 από τις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου υπό τη μορφή των στοιχείων που αιτιολογούσαν το αίτημα του Ηνωμένου Βασιλείου για την εγγραφή του προσφεύγοντος (βλ. σκέψη 3 ανωτέρω).

60 Η Επιτροπή και οι παρεμβαίνοντας δεν επικαλέστηκαν καμία ιδιαίτερη περίσταση στην περίπτωση του προσφεύγοντος που θα μπορούσε να εξηγήσει αυτή την ασυνήθιστα μακρά διάρκεια της διαδικασίας επανεξετάσεως της υποθέσεώς του.

61 Υπό τις συνθήκες αυτές πρέπει να κριθεί ότι παραβιάστηκε η αρχή της εύλογης διάρκειας.

62 Η παραβίαση, όμως, της αρχής της εύλογης διάρκειας δικαιολογεί την ακύρωση αποφάσεως που έχει εκδοθεί κατόπιν διοικητικής διαδικασίας μόνον εφόσον συνεπάγεται συγχρόνως προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας του ενδιαφερομένου. Πράγματι, όταν δεν αποδεικνύεται ότι η παρέλευση υπερβολικά μακρού διαστήματος επηρέασε τη δυνατότητα των οικείων προσώπων να αμυνθούν αποτελεσματικά, η μη τήρηση της αρχής της εύλογης διάρκειας δεν επηρεάζει το κύρος της διοικητικής διαδικασίας (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2015, Ministry of Energy of Iran κατά Συμβουλίου, T-564/12, EU:T:2015:599, σκέψεις 73 έως 77· βλ. επίσης, υπ' αυτή την έννοια και κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 21ης Σεπτεμβρίου 2006, JCB Service κατά Επιτροπής, C-167/04 P, EU:C:2006:594, σκέψεις 72 και 73, και της 25ης Ιουνίου 2010, Imperial Chemical Industries κατά Επιτροπής, T-66/01, EU:T:2010:255, σκέψη 109 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

63 Εν προκειμένω, όμως, ούτε αποδείχθηκε ούτε υποστηρίχθηκε σοβαρά ότι η υπερβολικά μακρά διάρκεια της διαδικασίας επανεξετάσεως έθιξε με συγκεκριμένο τρόπο τη δυνατότητα του προσφεύγοντος να αμυνθεί αποτελεσματικά. Συναφώς, ο προσφεύγων στο υπόμνημα απαντήσεως αρκείται απλώς σε υποθέσεις, υποστηρίζοντας ότι όταν η πλήρης αιτιολογία γνωστοποιείται στον προσφεύγοντα χρόνια μετά τα οικεία γεγονότα, είναι πιο δύσκολο γι' αυτόν να οργανώσει την άμυνά του, δεδομένου ότι τα απαλλακτικά στοιχεία «ενδέχεται» να μην είναι πλέον διαθέσιμα ή να είναι δύσκολο να αποκτηθούν, ότι η μνήμη του «θα» εξασθενήσει με την πάροδο του χρόνου και κρίσιμοι μάρτυρες «ενδέχεται» να μην είναι πλέον διαθέσιμοι ή να μην είναι σε θέση να προσκομίσουν χρήσιμα αποδεικτικά στοιχεία.

64 Ως προς το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι από την υπέρβαση της εύλογης διάρκειας προκλήθηκε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας του καθόσον, ελλείψει αιτιολογημένης αποφάσεως, δεν μπορούσε να ασκήσει προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, αρκεί να επισημανθεί, προς απόρριψη του επιχειρήματός του, ότι η Συνθήκη ΛΕΕ στο άρθρο 265 προβλέπει ένδικο βοήθημα το οποίο έχει θεσπιστεί ειδικά για την προστασία από την παράνομη παράλειψη ενέργειας θεσμικού οργάνου, υπό τη μορφή προσφυγής κατά παραλείψεως. Ο προσφεύγων μπορούσε ανά πάσα στιγμή, μεταξύ της 13ης Φεβρουαρίου 2009 και της 6ης Μαρτίου 2013, να καλέσει την Επιτροπή να διαγράψει το όνομά του από τον επίδικο κατάλογο και, σε περίπτωση αδράνειάς της για διάστημα μεγαλύτερο της προβλεπόμενης στο άρθρο 265 ΣΛΕΕ δίμηνης προθεσμίας, να ασκήσει προσφυγή κατά παραλείψεως (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 21ης Μαρτίου 2014, Yusef κατά Επιτροπής, T-306/10, EU:T:2014:141, σκέψεις 62, 63 και 68).

65 Συνεπώς, με την επιφύλαξη του δικαιώματος του προσφεύγοντος να ζητήσει αποζημίωση για τη ζημία που ενδεχομένως υπέστη λόγω της καθυστερήσεως της Επιτροπής κατά την εκτέλεση των υποχρεώσεών της, δυνάμει του άρθρου 340 ΣΛΕΕ, ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί την καθυστέρηση αυτή για να επιτύχει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ., υπ' αυτή την έννοια και κατ' αναλογίαν, απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2015, Ministry of Energy of Iran κατά Συμβουλίου, T-564/12, EU:T:2015:599, σκέψη 77).

66 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η διαπιστωθείσα εν προκειμένω παραβίαση της αρχής της εύλογης διάρκειας δεν μπορεί να δικαιολογήσει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως και ότι κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής.

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε παράβαση της υποχρεώσεως της Επιτροπής να εξετάσει η ίδια δεόντως κατά πόσον πληρούνται τα κριτήρια για τη διατήρηση του ονόματος του προσφεύγοντος στον επίδικο κατάλογο

67 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι σύννομη καθόσον η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση που υπέχει να εξετάσει η ίδια δεόντως αν πληρούνται τα κριτήρια για τη διατήρηση της εγγραφής του ονόματός του στον επίδικο κατάλογο. Ο λόγος αυτός διαιρείται σε τέσσερα σκέλη.

– *Επί του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως*

68 Με το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως ο προσφεύγων προσάπτει στην Επιτροπή, παραπέμποντας στο σημείο 8 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν αναζήτησε ούτε από την επιτροπή κυρώσεων ούτε από το κράτος που κίνησε τη σχετική διαδικασία αποδεικτικά στοιχεία προς στήριξη των ισχυρισμών που είχαν διατυπωθεί σε βάρος του. Η Επιτροπή προέβη, επομένως, σε εντελώς τυπικό και τεχνητό έλεγχο, αρκούμενη στην επανάληψη των λόγων που είχαν παρουσιαστεί από την επιτροπή κυρώσεων, και η υποτιθέμενη συνεκτίμηση των παρατηρήσεων του προσφεύγοντος από την Επιτροπή δεν ήταν πραγματική. Ο προσφεύγων επικαλείται, συναφώς, τις διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου στην απόφαση της 21ης Μαρτίου 2014, Yusef κατά Επιτροπής (T-306/10, EU:T:2014:141, σκέψεις 103 και 104). Κατά τον προσφεύγοντα, ο τρόπος με τον οποίο η Επιτροπή αντιλαμβάνεται τον ρόλο της δεν θα της επέτρεπε ποτέ να αποστεί από την εκτίμηση της επιτροπής κυρώσεων και να διαγράψει κάποιο όνομα από τον επίδικο κατάλογο. Υιοθετώντας, απλώς, τον κατάλογο της επιτροπής αυτής, αρνούμενη να απαιτήσει και να αξιολογήσει κριτικά τα στοιχεία που τον στηρίζουν και παραπέμποντας εν συνεχεία στην απόφαση στο Γενικό Δικαστήριο για μια τέτοια κριτική αξιολόγηση, η Επιτροπή απεκδύεται την κύρια αρμοδιότητά της, η οποία συνίσταται στο να προβεί η ίδια στην αξιολόγηση του βασίμου της εγγραφής στον επίδικο κατάλογο.

69 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στην επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος πρέπει να ληφθεί υπόψη το σύνολο των εκτιμήσεων που διατύπωσε το Δικαστήριο στις σκέψεις 104 έως 134 της αποφάσεως της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, στο εξής: απόφαση Kadi II, EU:C:2013:518), όσον αφορά τις υποχρεώσεις που υπέχουν, αφενός, οι αρμόδιες αρχές της Ένωσης, εν προκειμένω η Επιτροπή, στο πλαίσιο διαδικασίας εγγραφής ή διατηρήσεως, κατόπιν επανεξετάσεως, της εγγραφής του ονόματος οργανισμού, προσώπου ή οντότητας στον επίδικο κατάλογο και, αφετέρου, ο δικαστής της Ένωσης, στο πλαίσιο του δικαστικού ελέγχου της νομιμότητας της διοικητικής αποφάσεως που εκδίδεται κατά το πέρας της εν λόγω διαδικασίας.

70 Από τις εκτιμήσεις αυτές προκύπτει ότι ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας όπως και, εν προκειμένω, η τήρηση της αρχής της χρηστής διοικήσεως, αφενός, επιβάλλει στην αρμόδια αρχή της Ένωσης να κοινοποιεί στο οικείο πρόσωπο την αιτιολογική έκθεση που παρέσχε η επιτροπή κυρώσεων και στην οποία στηρίχθηκε η απόφαση περί εγγραφής ή περί διατηρήσεως του ονόματός του στον επίδικο κατάλογο, να του παρέχει τη δυνατότητα να γνωστοποιήσει επωφελώς τις παρατηρήσεις του επί του θέματος αυτού και να

εξετάζει, με επιμέλεια και αμεροληψία, το βάσιμο των προβληθέντων λόγων υπό το πρίσμα των παρατηρήσεων που διατύπωσε και των ενδεχομένων απαλλακτικών αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε το πρόσωπο αυτό (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 135).

71 Ο σεβασμός των εν λόγω δικαιωμάτων και της αρχής αυτής συνεπάγεται, αφετέρου, ότι, σε περίπτωση ένδικης αμφισβητήσεως, ο δικαστής της Ένωσης θα ελέγξει, μεταξύ άλλων, τον επαρκώς ακριβή και συγκεκριμένο χαρακτήρα των λόγων που προβλήθηκαν στην αιτιολογική έκθεση που παρέσχε η επιτροπή κυρώσεων καθώς και, ενδεχομένως, το αν αποδείχθηκε το υποστατό των πραγματικών περιστατικών που αντιστοιχούν στον εξεταζόμενο λόγο με γνώμονα τα στοιχεία που έχουν γνωστοποιηθεί (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 136).

72 Αντιθέτως, το γεγονός ότι η αρμόδια αρχή της Ένωσης δεν καθιστά προσβάσιμες στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο και, εν συνεχεία, στον δικαστή της Ένωσης πληροφορίες ή αποδεικτικά στοιχεία τα οποία βρίσκονται στην αποκλειστική κατοχή της επιτροπής κυρώσεων ή του οικείου μέλους του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ) και τα οποία αφορούν την αιτιολογική έκθεση στην οποία στηρίζεται η επίμαχη απόφαση δεν μπορεί να θεμελιώσει, καθαυτό, προσβολή των ως άνω δικαιωμάτων. Ωστόσο, σε μια τέτοια κατάσταση, ο δικαστής της Ένωσης, ο οποίος καλείται να ελέγξει το από την άποψη των πραγματικών περιστατικών βάσιμο των λόγων που περιέχονται στην αιτιολογική έκθεση που παρέσχε η επιτροπή κυρώσεων, λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις και τα απαλλακτικά στοιχεία που ενδεχομένως προσκόμισε το ενδιαφερόμενο πρόσωπο καθώς και την απάντηση της αρμόδιας αρχής της Ένωσης στις παρατηρήσεις αυτές, δεν θα διαθέτει πρόσθετες πληροφορίες ή αποδεικτικά στοιχεία. Κατά συνέπεια, αν του είναι αδύνατο να διαπιστώσει το βάσιμο των λόγων αυτών, οι τελευταίοι αυτοί δεν θα μπορούν να χρησιμεύσουν ως έρεισμα της προσβαλλομένης αποφάσεως περί εγγραφής (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 137).

73 Βάσει όσων υπομνήσθηκαν και υπό το πρίσμα των εν λόγω αρχών, το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο. Ειδικότερα, από τη σκέψη 107 της αποφάσεως της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518), προκύπτει ότι η Επιτροπή οφείλει να λάβει την απόφασή της βάσει της αιτιολογικής εκθέσεως που έχει παράσχει η επιτροπή κυρώσεων και ότι, αντιθέτως, δεν προβλέπεται κατά το στάδιο αυτό ότι η επιτροπή κυρώσεων πρέπει να θέσει οίκοθεν στη διάθεση της Επιτροπής, προκειμένου η τελευταία να εκδώσει την απόφασή της, άλλα στοιχεία πέραν της αιτιολογικής αυτής εκθέσεως. Εξάλλου, από τη σκέψη 108 της αποφάσεως της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518), προκύπτει ότι το Δικαστήριο εξέτασε και επικύρωσε ή, εν πάση περιπτώσει, δεν κατέκρινε, τη διαδικασία που προβλέπεται συναφώς από το άρθρο 7γ του κανονισμού 881/2002, όπως έχει τροποποιηθεί με τον κανονισμό 1286/2009, η οποία προβλέπει «αποκλειστικά» και μόνο την κοινοποίηση προς τον ενδιαφερόμενο της αιτιολογικής εκθέσεως που παρέχει η επιτροπή κυρώσεων.

74 Στις σκέψεις 114 και 115 της αποφάσεως της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518), το Δικαστήριο διευκρίνισε, βέβαια, ότι στην Επιτροπή απόκειται, βάσει της υποχρεώσεως επιμελούς και αμερόληπτης εξετάσεως του βασίμου των προβαλλόμενων λόγων, να εκτιμήσει, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη το περιεχόμενο των παρατηρήσεων του προσφεύγοντος, την ανάγκη να ζητήσει τη συνεργασία της επιτροπής κυρώσεων για την κοινοποίηση πρόσθετων πληροφοριών και αποδεικτικών στοιχείων.

75 Αυτή ακριβώς η διαδικασία ακολουθήθηκε, όμως, εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τα σημεία 2 έως 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθώς με την απόφαση αυτή η Επιτροπή αποφάσισε να διατηρήσει το όνομα του προσφεύγοντος στον επίδικο κατάλογο, αφού προηγουμένως κοινοποίησε τις παρατηρήσεις του στην επιτροπή κυρώσεων, ζήτησε δις τη συνεργασία της επιτροπής αυτής προκειμένου να της δοθεί η δυνατότητα να απαντήσει στις παρατηρήσεις και στη συνέχεια έλαβε

πρόσθετες πληροφορίες ή αποδεικτικά στοιχεία, υπό την μορφή του πρώτου και του δεύτερου συμπληρώματος της αιτιολογικής εκθέσεως (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 115). Επίσης, δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή κοινοποίησε στον προσφεύγοντα την αιτιολογική έκθεση και το πρώτο και το δεύτερο συμπλήρωμα αυτής που παρέσχε η επιτροπή κυρώσεων, τα οποία μάλιστα οδήγησαν σε νέα ανταλλαγή παρατηρήσεων μεταξύ του προσφεύγοντος και της Επιτροπής.

76 Δεν μπορεί, άλλωστε, να προσαφθεί στην Επιτροπή, με αποκλειστικό έρεισμα τη σκέψη 114 της αποφάσεως της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518), ότι κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας που οδήγησε στην έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν έλαβε από την επιτροπή κυρώσεων ή από το κράτος που κίνησε τη σχετική διαδικασία τις πληροφορίες ή τα αποδεικτικά στοιχεία που στήριζαν τους ισχυρισμούς σε βάρος του προσφεύγοντος και, ως εκ τούτου, ότι ο έλεγχος στον οποίο προέβη ως προς το βάσιμο των προβαλλόμενων λόγων ήταν «εντελώς τυπικός και τεχνητός», υπό το πρίσμα των παρατηρήσεων του ενδιαφερομένου επί της αιτιολογικής εκθέσεως.

77 Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518), και σε αντίθεση με τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως, η Επιτροπή δεν είχε επιδιώξει να λάβει από την επιτροπή κυρώσεων ή από το κράτος το οποίο είχε κινήσει τη διαδικασία κανένα πρόσθετο πληροφοριακό ή αποδεικτικό στοιχείο που θα μπορούσε να στηρίξει τους ισχυρισμούς σε βάρος του Yassin Abdullah Kadi που είχαν παρατεθεί στην παρασχεθείσα από την επιτροπή κυρώσεων αιτιολογική έκθεση. Δεν ήταν, όμως, αυτός ο λόγος για τον οποίον το Δικαστήριο επικύρωσε την ακύρωση του επίδικου κανονισμού, αλλά το ότι στο πλαίσιο του δικαστικού ελέγχου της νομιμότητας του κανονισμού έκρινε ότι κανένας από τους ισχυρισμούς αυτούς δεν μπορούσε να δικαιολογήσει τη λήψη, στο επίπεδο της Ένωσης, περιοριστικών μέτρων κατά του Y. A. Kadi, είτε λόγω ανεπαρκούς αιτιολογίας είτε λόγω απουσίας κατά την ένδικη διαδικασία πληροφοριακών ή αποδεικτικών στοιχείων που να τεκμηριώνουν τον σχετικό λόγο έναντι των εμπεριστατωμένων αρνήσεων που προέβαλε ο ενδιαφερόμενος [βλ. την ανάλυση των ισχυρισμών αυτών στις σκέψεις 151 έως 162 και το γενικό συμπέρασμα στη σκέψη 163 της αποφάσεως της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518)].

78 Αντιθέτως, στην απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518), το Δικαστήριο έκρινε ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο στηρίζοντας τη διαπίστωσή του περί προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας στην παράλειψη γνωστοποιήσεως εκ μέρους της Επιτροπής προς τον Y. A. Kadi και προς το ίδιο το Γενικό Δικαστήριο των πληροφοριών και των αποδεικτικών στοιχείων που συνδέονταν εγγενώς με τους λόγους της διατηρήσεως της εγγραφής του ονόματος του ενδιαφερομένου στον επίδικο κατάλογο, καθώς η Επιτροπή δεν διέθετε αυτές τις πληροφορίες και αυτά τα αποδεικτικά στοιχεία (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψεις 138 και 139).

79 Συνεπώς, θα αντέβαινε προς τις αρχές που διατύπωσε το Δικαστήριο στην απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518), να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή εν προκειμένω ενήργησε πλημμελώς, λόγω παραβιάσεως της υποχρεώσεώς της να εξετάζει ενδελεχώς και αμερόληπτα το βάσιμο των λόγων που έχουν προβληθεί σε βάρος του προσφεύγοντος ή λόγω παραλείψεώς της να λάβει από την επιτροπή κυρώσεων πληροφοριακά ή αποδεικτικά στοιχεία που θα της επέτρεπαν να ανταποκριθεί στην υποχρέωση διενέργειας ενδελεχούς και αμερόληπτου ελέγχου, ενώ υπό τις ανάλογες περιστάσεις της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Kadi II το Δικαστήριο δεν διαπίστωσε παράβαση της υποχρεώσεως αυτής ούτε γενικότερα προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας εκ μέρους της Επιτροπής.

80 Εξάλλου, από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προκύπτει το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή πριν εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση παρέλειψε να εξετάσει με επιμέλεια και αμεροληψία όλες τις πληροφορίες που διέθετε, περιλαμβανομένων των παρατηρήσεων του προσφεύγοντος. Η Επιτροπή, όπως εξέθεσε στο σημείο 7 της προσβαλλομένης αποφάσεως, διατήρησε την πεποίθηση ότι η εγγραφή του ονόματος του προσφεύγοντος στον επίδικο κατάλογο εξακολουθούσε να δικαιολογείται, δεδομένου, ιδίως, ότι ο ενδιαφερόμενος δεν είχε διατυπώσει κανέναν λόγο που θα κλόνιζε τους εις βάρος του διατυπωθέντες ισχυρισμούς.

81 Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από την απόφαση της 21ης Μαρτίου 2014, Yusef κατά Επιτροπής (T-306/10, EU:T:2014:141), αυτό πρέπει να απορριφθεί, δεδομένου ότι τα πραγματικά περιστατικά και οι περιστάσεις της υποθέσεως εκείνης δεν ταυτίζονται με αυτά της υπό κρίση υποθέσεως. Στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η ανωτέρω απόφαση «συνομολογ[ήθηκε]» (βλ. σκέψη 94 της αποφάσεως αυτής) ότι δεν είχε εφαρμοστεί υπέρ του προσφεύγοντος καμία από τις αρχές και τις εγγυήσεις που διατύπωσε το Δικαστήριο στην απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518) μέχρι την άσκηση της προσφυγής και ότι αυτή η κατάσταση παραλείψεως εξακολουθούσε ακόμη να ισχύει κατά την ημέρα περατώσεως της προφορικής διαδικασίας (σκέψη 100 της αποφάσεως αυτής). Επιπλέον, η Επιτροπή, σύμφωνα με όσα υποστήριξε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, (σκέψη 103 της ίδιας αποφάσεως) εξακολουθούσε να θεωρεί ότι, παρά τις αρχές που διατύπωσε το Δικαστήριο στις αποφάσεις της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Kadi I (C-402/05 P και C-415/05 P, EU:C:2008:461), και της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψεις 114, 115 και 135), δεσμεύεται αυστηρώς από τις εκτιμήσεις της επιτροπής κυρώσεων και δεν διαθέτει συναφώς κανένα αυτοτελές περιθώριο εκτιμήσεως. Το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε εκ των ανωτέρω το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή, κινώντας τη διαδικασία επανεξετάσεως της περιπτώσεως του H. Yusef, επιχειρούσε κατά τρόπο εντελώς τυπικό και τεχνητό να άρει τις παρατυπίες της ίδιας φύσεως με αυτές που διαπίστωσε το Δικαστήριο στην απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Kadi I (C-402/05 P και C-415/05 P, EU:C:2008:461). Αντιθέτως, στην προκειμένη περίπτωση η Επιτροπή δήλωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι ήταν διατεθειμένη να αποστεί από τις εκτιμήσεις τις επιτροπής κυρώσεων σε περίπτωση που θα τις έκρινε προδήλως εσφαλμένες ή αντίθετες προς τα απαλλακτικά στοιχεία που θα προσκόμιζε ο ενδιαφερόμενος.

82 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

– *Επί του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως*

[*παραλειπόμενα*]

– *Επί του τρίτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως*

89 Με το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, ο προσφεύγων προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν αξιολόγησε αν οι ισχυρισμοί που είχαν γίνει δεκτοί σε βάρος του από την επιτροπή κυρώσεων στηρίζονταν σε στοιχεία τα οποία είχαν αποκτηθεί κατόπιν βασανιστηρίων, και τούτο παρότι στην από 28 Ιουνίου 2010 επιστολή του είχε κάνει σχετική μνεία. Κατά τον προσφεύγοντα, το τεκμήριο ότι η επιτροπή κυρώσεων δεν στηρίζεται σε τέτοια στοιχεία, το οποίο επικαλέστηκε η Επιτροπή, δεν είναι δικαιολογημένο. Στον ιστότοπό του, το γραφείο διαμεσολαβητή των Ηνωμένων Εθνών αναγνωρίζει, άλλωστε, ότι οι μυστικές υπηρεσίες ορισμένων κρατών που ζητούν την εγγραφή ενδέχεται να χρησιμοποιούν πληροφορίες που βαρύνονται με αυτή την πλημμέλεια. Εν προκειμένω ο προσφεύγων θεωρεί «πιθανό» πληροφορίες που τον αφορούσαν να αποκτήθηκαν από πρόσωπα που κρατούνταν στις Ηνωμένες Πολιτείες ή στο Πακιστάν, σε βάρος των οποίων χρησιμοποιήθηκαν μέτρα καταναγκασμού ισοδύναμα με βασανιστήρια. Αναφέρει, στο πλαίσιο αυτό, ότι ο Faraj Al-Libi συνελήφθη στο Πακιστάν στις 2 Μαΐου 2005 από τις μυστικές υπηρεσίες του Πακιστάν, στη συνέχεια μεταφέρθηκε στις Ηνωμένες Πολιτείες, κρατήθηκε σε μυστικούς χώρους κρατήσεως για διάστημα

μεγαλύτερο του έτους και τελικά μεταφέρθηκε στο Γκουαντάναμο. Σύμφωνα με έκθεση της Διεθνούς Επιτροπής του Ερυθρού Σταυρού (ICRC) της 14ης Φεβρουαρίου 2007, δεκατέσσερα άτομα που κρατούνταν στο Γκουαντάναμο, μεταξύ των οποίων και ο F. Al-Libi, περιέγραψαν μεταχείριση και μεθόδους ανακρίσεως που αποτελούν μορφή βασανιστηρίων.

90 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Ηνωμένο Βασίλειο και από το Συμβούλιο, αμφισβητεί την επιχειρηματολογία αυτή.

91 Διαπιστώνεται, συναφώς, ότι στην από 28 Ιουνίου 2010 επιστολή του ο προσφεύγων δεν προέβαλε κανέναν συγκεκριμένο ισχυρισμό και κανέναν πιθανό λόγο, περί του ότι ορισμένες από τις πληροφορίες που περιλαμβάνονται στην αιτιολογική έκθεση αποκτήθηκαν κατόπιν βασανιστηρίων. Επιπλέον, στην επιστολή αυτή ζήτησε να «υπάρξει διαβεβαίωση ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έλαβε τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να βεβαιωθεί ότι καμία από τις πληροφορίες της αιτιολογικής εκθέσεως στις οποίες στηρίζεται δεν αποκτήθηκε κατόπιν βασανιστηρίων».

92 Η Επιτροπή φρονεί ορθώς ότι σε τέτοιες καταστάσεις είναι εύλογο να στηρίζεται στο τεκμήριο ότι η επιτροπή κυρώσεων δεν στηρίζεται σε αποδείξεις που έχουν αποκτηθεί κατόπιν βασανιστηρίων. Σε αντίθεση προς ό,τι υποστηρίζει ο προσφεύγων, η Επιτροπή εφαρμόζει το ίδιο κριτήριο με αυτό που χρησιμοποιεί και το γραφείο διαμεσολαβητή των Ηνωμένων Εθνών, ερευνώντας καταρχάς αν υφίστανται «επαρκή στοιχεία για να δεχθεί τον ισχυρισμό περί βασανιστηρίων», όπως προκύπτει από τον ιστότοπό του.

93 Εν προκειμένω κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν επιτρέπει να θεωρηθεί βάσιμος ένας τέτοιος ισχυρισμός σχετικά με τα στοιχεία που έγιναν δεκτά σε βάρος του προσφεύγοντος. Ειδικότερα, καμία πληροφορία που περιλαμβάνεται στη δικογραφία δεν φαίνεται να μπορεί να συνδεθεί με τον Faraj Al-Libi ούτε με άλλο πρόσωπο που κρατήθηκε στο Γκουαντάναμο ή στο Πακιστάν.

94 Το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζει επίσης, ορθώς, ότι το μεγαλύτερο μέρος των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε η Επιτροπή στηρίζεται σε δικαστικές αποφάσεις του Ηνωμένου Βασιλείου που έχουν εκδοθεί από δικαστές οι οποίοι, σύμφωνα με τις συστάσεις του House of Lords (Βουλής των Λόρδων, Ηνωμένο Βασίλειο) στην απόφαση A and others v Secretary of State for the Home Department (No 2) [2006] 2 A.C. 221, όφειλαν να εξετάσουν το ζήτημα κατά πόσον είχαν διατυπωθεί ενώπιόν τους ισχυρισμοί περί χρήσεως βασανιστηρίων.

95 Εξάλλου, από το υπόμνημα αντικρούσεως του FCO ενώπιον του High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) [Ανώτερο δικαστήριο (Αγγλία και Ουαλία), τμήμα αστικού, εμπορικού και διοικητικού δικαίου (διοικητικό δίκαιο), στο εξής: High Court], που κατατέθηκε στο πλαίσιο προσφυγής του προσφεύγοντος κατά της αποφάσεως του FCO με την οποία δεν δόθηκε συνέχεια στο αίτημά του να ζητήσει το FCO από την επιτροπή κυρώσεων τη διαγραφή του ονόματός του από τον κατάλογό της, προκύπτει ότι στο πλαίσιο της ανωτέρω διαδικασίας ο προσφεύγων είχε επίσης αναφερθεί στο ζήτημα κατά πόσον ορισμένα αποδεικτικά στοιχεία που είχαν γίνει δεκτά σε βάρος του προέρχονταν από την ανάκριση του F. Al-Libi από τις υπηρεσίες πληροφοριών του Πακιστάν ή των Ηνωμένων Πολιτειών. Το FCO επισήμανε κατά τη διάρκεια της διαδικασίας αυτής ότι κανένας από τους ισχυρισμούς που έγιναν δεκτοί σε βάρος του προσφεύγοντος δεν στηριζόταν σε πληροφορίες που προέκυψαν από ανακρίσεις κρατουμένων. Το High Court δεν είχε την ευκαιρία να επιβεβαιώσει το σημείο αυτό, καθώς ο προσφεύγων παραιτήθηκε από την εν λόγω προσφυγή. Ελλείψει οποιασδήποτε αντίθετης ενδείξεως, δεν συντρέχει πάντως κανένας λόγος να αμφισβητηθεί η ανωτέρω διαβεβαίωση του FCO.

96 Κατά συνέπεια, το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι παντελώς αβάσιμο.

– Επί του τέταρτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως

[*παραλειπόμενα*]

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε παράβαση των κανόνων που διέπουν το βάρος και το μέτρο αποδείξεως

100 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι σύννομη καθόσον η Επιτροπή παρέβη τους κανόνες σχετικά με το βάρος και το μέτρο αποδείξεως. Ο λόγος αυτός χωρίζεται σε δύο σκέλη.

– Επί του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως

101 Με το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, όπως προκύπτει από το σημείο 7 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή αντέστρεψε, σε βάρος του, το βάρος αποδείξεως, κατά παράβαση της νομολογίας του Δικαστηρίου (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 121), κατά την οποία στην αρμόδια αρχή της Ένωσης εναπόκειται, σε περίπτωση αμφισβητήσεως, να αποδείξει το βάσιμο των λόγων που ελήφθησαν υπόψη κατά του οικείου προσώπου, και όχι στο πρόσωπο αυτό να προσκομίσει την αρνητική απόδειξη του αβασίμου των λόγων αυτών.

102 Η επιχειρηματολογία αυτή στηρίζεται, όμως, σε εσφαλμένη ερμηνεία των υποχρεώσεων που υπέχει η Επιτροπή κατά την απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518), όσον αφορά το βάρος αποδείξεως, στο πλαίσιο διαδικασίας επανεξετάσεως των λόγων στους οποίους στηρίζεται η απόφαση εγγραφής ή διατηρήσεως του ονόματος ορισμένου προσώπου στο επίδικο κατάλογο.

103 Όπως ορθώς επισημαίνει η Επιτροπή, ο «νομικός έλεγχος» στον οποίο πρέπει να προβεί κατά το διοικητικό στάδιο της επανεξετάσεως των αποφάσεων εγγραφής στον επίδικο κατάλογο, όπως ο έλεγχος αυτός περιγράφεται στις σκέψεις 111 έως 116 της αποφάσεως της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518), διαφέρει από τον έλεγχο που πρέπει να λάβει χώρα κατά το στάδιο του δικαστικού ελέγχου, όπως αυτός περιγράφεται στις σκέψεις 117 έως 134 της ίδιας αποφάσεως.

104 Παρότι, δηλαδή, η Επιτροπή φέρει αναμφίβολα το βάρος αποδείξεως, δεν οφείλει να ανταποκριθεί σε αυτό κατά το στάδιο της διαδικασίας επανεξετάσεως αλλά μόνο κατά το μεταγενέστερο στάδιο της διαδικασίας δικαστικού ελέγχου της αποφάσεώς της περί διατηρήσεως του ονόματος κατόπιν της επανεξετάσεως. Τούτο προκύπτει σαφώς από τη σκέψη 121 της αποφάσεως της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518), η οποία περιλαμβάνεται στις γενικές παρατηρήσεις που διατύπωσε το Δικαστήριο, οι οποίες ξεκινούν από τη σκέψη 117 της ίδιας αποφάσεως, ως προς τη «δικαιοδοτική διαδικασία».

105 Ειδικότερα, όπως παρατηρεί και η Επιτροπή, το σημείο αφετηρίας της επανεξετάσεως στην οποία οφείλει να προβεί κατόπιν αιτήματος του ενδιαφερομένου είναι οι διαπιστώσεις της επιτροπής κυρώσεων, όπως διατυπώνονται στην αιτιολογική της έκθεση, οι οποίες αποτελούν και τη βάση της αιτιολογίας της πράξεως της Ένωσης. Αν η αιτιολογία αυτή είναι επαρκώς σαφής και συγκεκριμένη, η Επιτροπή δεν υποπίπτει σε πλημμέλεια θεωρώντας ότι κατ' αρχήν μπορεί να αμφισβητήσει την αιτιολογία αυτή μόνο σε περίπτωση που ο ενδιαφερόμενος προσκομίσει ειδικές και εμπεριστατωμένες αποδείξεις που αποκρούουν τις επίμαχες διαπιστώσεις, χωρίς να αναιρείται το ότι η Επιτροπή θα φέρει στη συνέχεια το βάρος αποδείξεως, κατά τον δικαστικό έλεγχο της νομιμότητας και του βασίμου των λόγων επί των οποίων στηρίχθηκε η απόφαση περί εγγραφής ή διατηρήσεως του ονόματος του ενδιαφερομένου στον επίδικο κατάλογο.

106 Η Επιτροπή εν προκειμένω συμμορφώθηκε δεόντως προς τις αρχές αυτές, όπως προκύπτει από το σημείο 7 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το πρώτο μέρος του οποίου παρατέθηκε στη σκέψη 23 ανωτέρω. Στη συνέχεια του κειμένου του εν λόγω σημείου η Επιτροπή δεν περιορίστηκε απλώς στην επισήμανση ότι ο προσφεύγων δεν είχε παρουσιάσει κανένα λόγο αμφιβολίας ως προς το υποστατό των ισχυρισμών που είχαν διατυπωθεί σε βάρος του. Αντιθέτως προέβη σε εμπεριστατωμένη ουσιαστική ανάλυση ορισμένων εκ των διαψεύσεών του, πριν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι διαψεύσεις αυτές δεν ήταν σχετικές ή δεν ήταν αξιόπιστες.

107 Συνεπώς, το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως είναι αβάσιμο.

– *Επί του δεύτερου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως*

108 Με το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η αναφορά στον βαθμό αποδείξεως που έχει γίνει δεκτός από τη FATF, ήτοι οι «εύλογοι λόγοι που δικαιολογούν την υποψία ή την άποψη», στο σημείο 9 της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεν ασκεί εν προκειμένω επιρροή και, εν πάση περιπτώσει, είναι εσφαλμένο, δεδομένου ότι το Δικαστήριο στην απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518), απαίτησε να υφίσταται «επαρκώς στέρεα πραγματική βάση». Ως προς τη σκέψη 149 της ίδιας αποφάσεως, την οποία επικαλέστηκε η Επιτροπή και το Ηνωμένο Βασίλειο, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η σκέψη αυτή δεν αναιρεί την ανωτέρω απαίτηση και ότι δεν θεσπίζει το καθοριστικό νομικό κριτήριο. Κατά τον προσφεύγοντα, το ίδιο το Ηνωμένο Βασίλειο είχε εγκαταλείψει το κριτήριο των «εύλογων λόγων υποψίας», υπέρ του πιο αυστηρού κριτηρίου των «εύλογων λόγων που δικαιολογούν την άποψη», κατά την έκδοση του νόμου του 2011 για την πρόληψη της τρομοκρατίας και τα ανακριτικά μέτρα.

109 Στο υπόμνημα απαντήσεως ο προσφεύγων τονίζει, επίσης, τη βαρύτητα των επιπτώσεων που έχουν τα περιοριστικά μέτρα για τους ενδιαφερομένους, κάτι που θα δικαιολογούσε έναν αυστηρότερο βαθμό αποδείξεως, προκειμένου να αποτραπεί ο κίνδυνος παραβάσεως του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) και του άρθρου 6 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ). Στο πλαίσιο αυτό ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ο απαιτούμενος βαθμός αποδείξεως είναι ουσιαστικά αδύνατον να διακριθεί από αυτόν που απαιτείται στις ποινικές υποθέσεις, παρότι η επίμαχη διαδικασία δεν είναι stricto sensu ποινική διαδικασία. Καλεί το Γενικό Δικαστήριο να υιοθετήσει την προσέγγιση του Court of Appeal (England & Wales) [Εφετείο (Αγγλία και Ουαλία)] στην απόφαση Gough and Another v Chief Constable of Derbyshire [2002] EWCA Civ 351, που αφορούσε την περίπτωση προσώπου σε βάρος του οποίου είχε εκδοθεί απαγόρευση ταξιδίων λόγω προβαλλόμενων τάσεών του να μετέχει σε δράσεις ποδοσφαιρικής βίας.

110 Όσον αφορά την επιχειρηματολογία αυτή, ισχύουν mutatis mutandis οι εκτιμήσεις που διατυπώθηκαν στο πλαίσιο της εξετάσεως του πρώτου σκέλους του ίδιου λόγου ακυρώσεως. Δηλαδή, το ζήτημα του απαιτούμενου βαθμού αποδείξεως τίθεται μόνο κατά το στάδιο του δικαστικού ελέγχου της νομιμότητας και του βασίμου των λόγων στους οποίους στηρίζεται απόφαση περί εγγραφής ή διατηρήσεως, κατόπιν επανεξετάσεως, του ονόματος ορισμένου προσώπου στον επίδικο κατάλογο.

111 Συναφώς, μόνο στο Γενικό Δικαστήριο απόκειται να βεβαιωθεί αν η προσβαλλόμενη απόφαση «στηρίζεται σε επαρκώς στέρεα πραγματική βάση» (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 119), ελέγχοντας αν τα πραγματικά περιστατικά τα οποία προβάλλονται στην αιτιολογική έκθεση είναι «τεκμηριωμένα» (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 122) και, συνεπώς, «αποδεδειγμένα», όσον αφορά το υποστατό τους (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 136).

112 Υπό τις συνθήκες αυτές, το δεύτερο σκέλος του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως μπορεί να απορριφθεί ευθύς εξαρχής ως αλυσιτελές, καθώς τυχόν νομική πλάνη της Επιτροπής κατά τον ορισμό του απαιτούμενου βαθμού αποδείξεως ή κατά την εφαρμογή του δεν θα μπορούσε να δικαιολογήσει αφεαυτής την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως αν η απόφαση πληρούσε κατά τα λοιπά τις προϋποθέσεις αποδείξεως που αναφέρθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, κάτι που απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να ελέγξει στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου ακυρώσεως.

113 Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πλάνη καθόσον αναφέρθηκε, στο σημείο 9 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στο επιχειρησιακό κριτήριο που διατύπωσε η FATF στο ερμηνευτικό σημείωμα της ειδικής συστάσεώς της υπ' αριθ. III σχετικά με τη χρηματοδότηση της τρομοκρατίας, δηλαδή ότι η εγγραφή του ονόματος ενός προσώπου στον επίδικο κατάλογο και, συνεπώς, η δέσμευση των κεφαλαίων του θα πρέπει να στηρίζονται σε «εύλογους λόγους ή εύλογη βάση που δικαιολογούν την υποψία ή την άποψη ότι τα κεφάλαια αυτά ή άλλα περιουσιακά στοιχεία θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για τη χρηματοδότηση τρομοκρατικών δραστηριοτήτων», δεδομένου ότι αυτός ο βαθμός αποδείξεως είναι σύμφωνος προς τα κριτήρια που έχει διατυπώσει το Δικαστήριο στην απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518).

114 Το κριτήριο αυτό είναι, βέβαια, ασαφές, δεδομένου ότι η «υποψία» και η «άποψη» αποτελούν διανοητικά διακριτές λειτουργίες που οδηγούν σε διαφορετικό βαθμό πεποιθήσεως.

115 Διαπιστώνεται, όμως, ότι το Δικαστήριο στην απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518), δέχθηκε την προσφυγή στον λιγότερο αυστηρό από αυτούς τους δύο βαθμούς αποδείξεως, δηλαδή αυτόν της υποψίας, κατά την εξέταση του βασίμου ενός συγκεκριμένου λόγου που είχε γίνει δεκτός σε βάρος του ενδιαφερομένου.

116 Το Δικαστήριο διευκρίνισε, συγκεκριμένα, στη σκέψη 149 της αποφάσεως της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518), ότι οι λόγοι εγγραφής στον επίδικο κατάλογο μπορούν να στηρίζονται σε «υπόνοιες αναμείξεως σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, υπό την επιφύλαξη του ελέγχου του βασίμου των υπονοιών αυτών». Υπό το πρίσμα της σκέψεως 162 της εν λόγω αποφάσεως πρέπει να προστεθεί ότι, για να μπορούν βασίμως να ληφθούν υπόψη σε βάρος ορισμένου προσώπου υπόνοιες αναμείξεως σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, πρέπει να προβάλλονται προς στήριξή τους πληροφοριακά ή αποδεικτικά στοιχεία, κάτι που συνεπάγεται μια εκτίμηση κατά περίπτωση.

117 Παρότι αυτή η διατύπωση δεν αναιρεί την απαίτηση μιας «επαρκώς στέρεας πραγματικής βάσ[εως]», που διατυπώθηκε κατά γενικό τρόπο στη σκέψη 119 της αποφάσεως της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518), πρέπει να γίνει δεκτό ότι η απαίτηση αυτή μπορεί να ικανοποιηθεί με τη χρήση του κριτηρίου των «εύλογων λόγων υποψίας», υπό την προϋπόθεση ότι οι λόγοι αυτοί θεμελιώνονται σε επαρκή πληροφοριακά ή αποδεικτικά στοιχεία, δεδομένου ότι το Δικαστήριο χρησιμοποίησε το κριτήριο αυτό στις σκέψεις 149 και 162 της εν λόγω αποφάσεως.

118 Όσον αφορά το ότι το Ηνωμένο Βασίλειο έχει εγκαταλείψει το κριτήριο των «εύλογων λόγων υποψίας», υπέρ του πιο αυστηρού κριτηρίου των «εύλογων λόγων πεποιθήσεως», κατά την έκδοση του νόμου του 2011 για την πρόληψη της τρομοκρατίας και τα ανακριτικά μέτρα, τούτο εν προκειμένω δεν ασκεί καμία επιρροή. Αντιθέτως, το κριτήριο των «εύλογων λόγων υποψίας», στο μέτρο που αυτοί θεμελιώνονται σε επαρκή πληροφοριακά ή αποδεικτικά στοιχεία, παρίσταται επαρκές υπό τις περιστάσεις στις οποίες αναφέρονται ο κανονισμός 881/2002, οι συστάσεις της FATF και οι σχετικές αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας, ιδίως η απόφαση 2161 (2014) της 17ης Ιουνίου 2014, στην παράγραφο 11. Αυτή ήταν και η άποψη του Court of Appeal (England & Wales) (Εφετείου) στην υπόθεση Youssef v. Secretary of State for Foreign & Commonwealth Affairs [2013] EWCA Civ 1302 [2014] 2 WLR 1082.

119 Κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει επίσης να απορριφθεί το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι ο απαιτούμενος βαθμός αποδείξεως υπό περιστάσεις όπως αυτές τις υπό κρίση υποθέσεως είναι ουσιαστικά αδύνατον να διακριθεί από τον εκείνον που απαιτείται και στις ποινικές υποθέσεις, δηλαδή την απόδειξη «πέραν εύλογης αμφιβολίας». Κατά τα λοιπά, από πάγια νομολογία, κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Kadi I (C-402/05 P και C-415/05 P, EU:C:2008:461), προκύπτει ότι περιοριστικά μέτρα όπως τα επίμαχα μέτρα στην υπό κρίση υπόθεση δεν είναι μέτρα ποινικού χαρακτήρα. Η προληπτική και όχι κατασταλτική φύση των περιοριστικών μέτρων επηρεάζει κατ' ανάγκη τη φύση, τον τρόπο και την ένταση της αποδείξεως που μπορεί να ζητηθεί από την Επιτροπή (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Y. Bot στις υποθέσεις Anbouba κατά Συμβουλίου, C-605/13 P και C-630/13 P, EU:C:2015:2, σημείο 111).

120 Ως προς την επιχειρηματολογία που αναπτύχθηκε συναφώς στο υπόμνημα απαντήσεως, η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Ηνωμένο Βασίλειο, αντιτείνει ορθώς ότι τα αρμόδια αγγλικά δικαστήρια απέρριψαν το οιονεί ποινικό κριτήριο που είχε γίνει δεκτό στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Gough and Another v Chief Constable of Derbyshire [2002] EWCA Civ 351, για προληπτικά μέτρα όπως τα επίμαχα στην υπό κρίση υπόθεση. Όσον αφορά την εφαρμογή των μέτρων που έχουν αποφασισθεί στο επίπεδο των Ηνωμένων Εθνών, η ορθή προσέγγιση στο αγγλικό δίκαιο, όπως έχει διατυπωθεί από το Court of Appeal (England & Wales) (Εφετείο) στις υποθέσεις Secretary of State for the Home Department v. MB [2006] EWCA Civ 1140, [2007] QB 415 και Youssef v. Secretary of State for Foreign & Commonwealth Affairs [2013] EWCA Civ 1302 [2014] 2 WLR 1082, στηρίζεται σε ένα κριτήριο «εύλογης υπόνοιας» (ήτοι την ύπαρξη στοιχείων που μπορούν να εγείρουν υποψίες).

121 Από το σύνολο των ανωτέρω εκτιμήσεων προκύπτει ότι ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε πλημμέλειες της αιτιολογικής εκθέσεως

122 Ο λόγος αυτός αναπτύχθηκε εκτενώς μετά την κοινοποίηση νέων πληροφοριακών και αποδεικτικών στοιχείων κατά τη διάρκεια της δίκης.

123 Στο δικόγραφο της προσφυγής ο προσφεύγων υποστήριζε κατ' ουσίαν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση έπασχε από ουσιαστικές πλημμέλειες καθόσον, πρώτον, οι ισχυρισμοί που είχαν γίνει δεκτοί σε βάρος του δεν είχαν αποδειχτεί· δεύτερον, ορισμένοι ισχυρισμοί δεν ήταν αρκούντως ακριβείς ώστε να έχει τη δυνατότητα να τους προσβάλει αποτελεσματικά· τρίτον, ορισμένοι ισχυρισμοί ήταν τόσο παλαιοί ή τόσο αόριστοι ώστε να μη σχετίζονται λογικά με τα σχετικά κριτήρια· και, τέταρτον, ορισμένοι ισχυρισμοί διαψεύδονταν από τα απαλλακτικά στοιχεία.

124 Με το υπόμνημα αντικρούσεως η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Ηνωμένο Βασίλειο και το Συμβούλιο, υποστήριξε ότι οι λόγοι εγγραφής στον επίδικο κατάλογο οι οποίοι κοινοποιήθηκαν στον προσφεύγοντα ήταν αρκούντως ακριβείς, λεπτομερείς, ειδικοί και συγκεκριμένοι, υπό την έννοια της νομολογίας (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψεις 116, 130 και 142 έως 149), και ότι ανταποκρίνονταν στην υποχρέωση αιτιολογήσεως (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψεις 102 και 116).

125 Η Επιτροπή αναφέρθηκε επίσης σε ορισμένες αρχές που διατύπωσε το Δικαστήριο στην απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψεις 117, 119 έως 122), σχετικά με τη διαδικασία δικαστικού ελέγχου της νομιμότητας των αποφάσεων περί εγγραφής ή διατηρήσεως, κατόπιν επανεξετάσεως, του ονόματος ορισμένου προσώπου στον επίδικο κατάλογο, και ειδικότερα σχετικά με τον έλεγχο, εκ μέρους του δικαστή της Ένωσης, των πραγματικών ισχυρισμών που περιλαμβάνονται στην αιτιολογική έκθεση στην οποία στηρίζονται οι αποφάσεις αυτές.

126 Η Επιτροπή ανέφερε στη συνέχεια ότι, προς τον σκοπό της ορθής απονομής της δικαιοσύνης και δεδομένου ότι ο προσφεύγων είχε ασκήσει προσφυγή, «[αποφάσισε] να μην περιοριστεί στην υπεράσπιση της προσβαλλομένης αποφάσεως [μόνο] βάσει των στοιχείων της διοικητικής διαδικασίας, αλλά να απευθυνθεί, στο πνεύμα της πρόσφορης συνεργασίας που προβλέπεται στο άρθρο 220, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, στην επιτροπή κυρώσεων […] καθώς επίσης, βάσει της αρχής της καλόπιστης συνεργασίας που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ, στις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου, ως κράτους το οποίο πρότεινε την εγγραφή του ονόματος του προσφεύγοντος στον κατάλογο» της επιτροπής κυρώσεων.

127 Κατόπιν των επαφών αυτών η Επιτροπή προσκόμισε, αφενός, ως παράρτημα Β.4 στο υπόμνημα αντικρούσεως, επιστολή που της απέστειλε η επιτροπή κυρώσεων στις 20 Ιανουαρίου 2014, προκειμένου να την ενημερώσει ότι στο πλαίσιο της ετήσιας επανεξετάσεως των εγγραφών στον κατάλογο αυτόν είχε επανεξετάσει την εγγραφή του ονόματος του προσφεύγοντος και είχε κρίνει ότι η εγγραφή εξακολουθούσε να δικαιολογείται.

128 Η Επιτροπή προσκόμισε, αφετέρου, ως παράρτημα Β.5 του υπομνήματος αντικρούσεως, σύνολο πληροφοριών και λεπτομερών αποδεικτικών στοιχείων που της είχαν διαβιβάσει οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου και τα οποία είχε αποφασίσει, σε στενή συνεργασία με τις αρχές αυτές, να διαβιβάσει στο Γενικό Δικαστήριο, προκειμένου να το διευκολύνει να κρίνει ότι η έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως στηρίχθηκε σε επαρκώς στέρεα πραγματική βάση, τουλάχιστον όσον αφορά ορισμένους από τους λόγους εγγραφής στον επίδικο κατάλογο (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 130). Κατά το Ηνωμένο Βασίλειο, τα στοιχεία αυτά περιλάμβαναν έγγραφα που είχε επικαλεστεί προς στήριξη της προτάσεώς του ενώπιον της επιτροπής κυρώσεων να εγγραφεί το όνομα του προσφεύγοντος στον κατάλογο της επιτροπής και να διατηρηθεί η εγγραφή.

129 Το σύνολο των στοιχείων αυτών αποτελείται από μια επίσημη έγγραφη δήλωση («first statement», στο εξής: επίσημη δήλωση), που συντάχθηκε για την παρούσα διαδικασία, φέρει ημερομηνία 18 Μαρτίου 2014 και υπογράφεται από τον επικεφαλής του τμήματος καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας του FCO, καθώς και ορισμένα έγγραφα που προορίζονται να χρησιμοποιηθούν ως αποδείξεις. Όπως προκύπτει από τα σημεία 12 έως 14 της επίσημης δηλώσεως, αυτή στηρίζεται σε μια γνωμοδότηση και μια αξιολόγηση της Security Service (υπηρεσίας ασφαλείας), η οποία είναι η υπηρεσία πληροφοριών και εσωτερικής ασφάλειας του Ηνωμένου Βασιλείου και είναι αρμόδια για την προστασία της εθνικής ασφάλειας (στο εξής: Security Service).

130 Με το υπόμνημα απαντήσεως ο προσφεύγων αντιτίθεται στην επίκληση και τη λήψη υπόψη από το Γενικό Δικαστήριο των νέων ισχυρισμών, διευκρινίσεων και αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίσθηκαν ως παράρτημα Β.5 του υπομνήματος απαντήσεως, των οποίων δεν είχε γίνει επίκληση πριν από την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως και τα οποία δεν είχαν ληφθεί υπόψη κατά την έκδοσή της. Υποστηρίζει ότι σύμφωνα με τις αρχές που διατυπώθηκαν από το Δικαστήριο στις αποφάσεις της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Kadi I (C-402/05 P και C-415/05 P, EU:C:2008:461), και της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 115), η Επιτροπή έπρεπε να έχει ζητήσει όλα αυτά τα πρόσθετα στοιχεία από την επιτροπή κυρώσεων ή από το οικείο κράτος μέλος και έπρεπε να του τα έχει γνωστοποιήσει «εξαρχής» προκειμένου να γίνουν σεβαστά τα δικαιώματα άμυνάς του και το δικαίωμα προσβάσεως σε δικαστήριο. Κατά τον προσφεύγοντα, η εξαντλητική γνωστοποίηση των στοιχείων αυτών δεν εξαρτάται από την κίνηση δικαστικής διαδικασίας αλλά σε κάθε περίπτωση θα πρέπει να προηγείται αυτής, ώστε να εξασφαλίζεται η άσκηση των δικαιωμάτων άμυνας.

131 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, επίσης, ότι στην απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518), το Δικαστήριο ανέφερε σαφώς ότι έπρεπε να του υποβληθούν όλα τα εμπιστευτικά στοιχεία των οποίων είχε γίνει επίκληση και ότι θα αποφάσιζε το ίδιο ποια από αυτά θα έπρεπε να κοινοποιηθούν στον ενδιαφερόμενο, βάσει των αρχών που διατυπώθηκαν στην απόφαση της 4ης Ιουνίου 2013, ZZ (C-300/11, EU:C:2013:36). Εν προκειμένω το

Ηνωμένο Βασίλειο επιδίωκε να αποφύγει όλες τις δικαστικές εγγυήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, ζητώντας του να στηριχθεί στη δική του άποψη ότι οι πληροφορίες που προσκομίσθηκαν ήταν σύμφωνες με τα κριτήρια που διατυπώθηκαν στην απόφαση αυτή. Το επιχείρημα ότι κάθε κράτος που προτείνει εγγραφή ενώπιον της επιτροπής κυρώσεων πρέπει στη συνέχεια να αποφασίσει ποιες πληροφορίες μπορούν να προσκομιστούν στο Γενικό Δικαστήριο είναι, κατά τον προσφεύγοντα, απολύτως εσφαλμένο.

132 Όσον αφορά, ειδικότερα, τα στοιχεία που είχαν βρεθεί στην κατοικία του κατά τη διάρκεια έρευνας, ο προσφεύγων υπενθυμίζει ότι αθωώθηκε κατόπιν ποινικής διαδικασίας που κινήθηκε σε βάρος του, η οποία σχετιζόταν με τα στοιχεία αυτά. Υποστηρίζει ότι αν γνώριζε ότι η Επιτροπή σκόπευε να χρησιμοποιήσει τα στοιχεία αυτά σε βάρος του θα μπορούσε να προσπαθήσει να απαντήσει σε αυτά. Η απόκτηση αντιγράφων και άλλων εγγράφων της εν λόγω διαδικασίας απαιτούσε σημαντικό χρόνο και κόπο, ενώ η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου κατέχει τα αντίγραφα και τα απαλλακτικά στοιχεία βάσει των οποίων οι ένορκοι αθώωσαν τον προσφεύγοντα. Είναι ανεπιεικές, υπό τις συνθήκες αυτές, να αναμένεται από τον προσφεύγοντα να προσκομίσει τα απαλλακτικά στοιχεία καταβάλλοντας σημαντικά έξοδα και κόπο. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το παράδειγμα αυτό καταδεικνύει την ανάγκη γνωστοποιήσεως στο Γενικό Δικαστήριο, κατόπιν αιτήματος της Επιτροπής, των απαλλακτικών στοιχείων που κατέχει το Ηνωμένο Βασίλειο.

133 Ο προσφεύγων υποστηρίζει περαιτέρω ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έπρεπε να στηριχθεί σε δυσμενείς διαπιστώσεις που είχαν γίνει σε βάρος του στο πλαίσιο δικαστικών διαδικασιών στο Ηνωμένο Βασίλειο στις οποίες δεν είχε λάβει μέρος και κατά των οποίων συνεπώς δεν μπόρεσε να αμυνθεί. Όσον αφορά την επισήμανση του Ηνωμένου Βασιλείου ότι οι εν λόγω δικαστικές διαδικασίες διεξήχθησαν σύμφωνα με το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ και το άρθρο 47 του Χάρτη, ο προσφεύγων αντιτείνει ότι, ακόμη και αν αυτό ίσχυσε για τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα, δεν ίσχυε για τον ίδιο δεδομένου ότι δεν ήταν καν διάδικος στις δίκες αυτές.

134 Τέλος, καθόσον το Ηνωμένο Βασίλειο αναφέρεται σε δικαστικές διαδικασίες στις οποίες ήταν ο ίδιος διάδικος, ιδίως κατά τον όρων που είχαν επιβληθεί από το HM Treasury (Υπουργείο Οικονομικών του Ηνωμένου Βασιλείου) στο πλαίσιο της θέσεώς του υπό δικαστικό έλεγχο και κατά της αποφάσεως του FCO να μη ζητήσει την αφαίρεση του ονόματός του από τον κατάλογο της επιτροπής κυρώσεων, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι διαδικασίες αυτές δεν είναι ισοδύναμες με την παρούσα διαδικασία και ότι αφορούσαν διαφορετική λύση.

135 Συναφώς, όπως υπογράμμισε το Δικαστήριο στη σκέψη 136 της αποφάσεως της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518), ο σεβασμός των θεμελιωδών δικαιωμάτων του οικείου προσώπου και, ειδικότερα, των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, συνεπάγεται ότι, σε περίπτωση ένδικης αμφισβητήσεως, ο δικαστής της Ένωσης θα ελέγξει, μεταξύ άλλων, τον επαρκώς ακριβή και συγκεκριμένο χαρακτήρα των λόγων που προβλήθηκαν στην αιτιολογική έκθεση που παρέσχε η επιτροπή κυρώσεων καθώς και, ενδεχομένως, το αν αποδείχθηκε το υποστατό των πραγματικών περιστατικών που αντιστοιχούν στον εξεταζόμενο λόγο με γνώμονα τα στοιχεία που έχουν γνωστοποιηθεί.

136 Εν προκειμένω, σύμφωνα με τις επιταγές της νομολογίας, από όσα αναφέρονται στην αιτιολογική έκθεση και στο πρώτο και το δεύτερο συμπλήρωμα αυτής, προσδιορίζονται, τουλάχιστον ορισμένοι από τους επιμέρους, ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους οι αρμόδιες αρχές φρονούν ότι πρέπει να επιβληθούν περιοριστικά μέτρα σε βάρος του προσφεύγοντος (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 140).

137 Ειδικότερα, η αιτιολογική έκθεση και, ιδίως, το πρώτο και το δεύτερο συμπλήρωμα που κοινοποιήθηκαν στον προσφεύγοντα δεν περιλαμβάνουν μόνο απλές γενικές διατυπώσεις αλλά και πολλές λεπτομέρειες και συγκεκριμένες ενδείξεις που αφορούν τόσο την ταυτότητα των οικείων προσώπων όσο και τον χρόνο, τον τόπο, το πλαίσιο και τις λοιπές περιστάσεις των σχετικών ενεργειών.

138 Ως προς το ζήτημα κατά πόσον το υποστατό των πραγματικών περιστατικών που αντιστοιχούν στους λόγους της εγγραφής μπορεί να θεωρηθεί ότι αποδείχθηκε βάσει των στοιχείων που κοινοποιήθηκαν, υπό την έννοια της σκέψεως 136 της αποφάσεως 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518), τούτο απαιτεί να ελεγχθεί αν τα περιστατικά αυτά είναι «επαρκώς τεκμηριωμένα» ώστε να μπορεί να θεωρηθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται σε «επαρκώς στέρεα πραγματική βάση» (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 119), εξυπακουομένου ότι οι λόγοι εγγραφής στον επίδικο κατάλογο μπορούν να στηρίζονται σε «υπόνοιες αναμείξεως σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, υπό την επιφύλαξη του ελέγχου του βασίμου των υπονοιών αυτών» (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 149).

139 Εν προκειμένω πράγματι κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν είχε παρουσιαστεί κανένα πληροφοριακό ή αποδεικτικό στοιχείο προς στήριξη των λόγων που είχαν γίνει δεκτοί σε βάρος του προσφεύγοντος.

140 Όσον αφορά τα νέα αποδεικτικά και πληροφοριακά στοιχεία που προσκομίστηκαν ως παράρτημα Β.5 στο υπόμνημα απαντήσεως, καθώς και όσα προσαρτώνται σε αυτά, ορθώς η Επιτροπή απαντά στα επιχειρήματα που συνοψίστηκαν στη σκέψη 130 ανωτέρω ότι ο προσφεύγων συγχέει δύο διαφορετικά ζητήματα, ήτοι, αφενός, τη διαδικαστική απαίτηση η αιτιολογική έκθεση να είναι αρκούντως ειδική και να κοινοποιείται στον ενδιαφερόμενο κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψεις 111 έως 116) και, αφετέρου, τον έλεγχο που πρέπει να διενεργεί ο δικαστής της Ένωσης ως προς το ότι η αιτιολογική έκθεση που έχει κοινοποιηθεί στηρίζεται σε στέρεα πραγματική βάση, αφού ζητήσει, εφόσον συντρέχει λόγος, από την αρμόδια αρχή της Ένωσης να προσκομίσει πληροφορίες ή αποδεικτικά στοιχεία, εμπιστευτικά ή μη, που είναι κρίσιμα για έναν τέτοιο έλεγχο (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψεις 117 έως 120). Τα νέα στοιχεία που προσκομίσθηκαν ως παράρτημα Β.5 στο υπόμνημα αντικρούσεως προορίζονται ακριβώς να χρησιμεύσουν για τον σκοπό αυτόν και είναι σύμφωνο προς τις αρχές που διατύπωσε το Δικαστήριο στην απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518), να ληφθούν υπόψη για τον έλεγχο νομιμότητας για τον οποίο είναι αρμόδιο το Γενικό Δικαστήριο.

141 Ως προς το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι η Επιτροπή δεν δύναται να στηρίζεται σε νέα πληροφοριακά ή αποδεικτικά στοιχεία επί των οποίων ο ίδιος δεν είχε τη δυνατότητα να απαντήσει, επισημαίνεται ότι ο προσφεύγων είχε τη δυνατότητα να απαντήσει στα νέα αυτά στοιχεία στο υπόμνημα απαντήσεως καθώς και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

142 Ως προς το επιχείρημα του προσφεύγοντος, που συνοψίζεται στη σκέψη 131 ανωτέρω, κατά το οποίο απόκειται στον δικαστή της Ένωσης να λάβει γνώση του συνόλου των εμπιστευτικών στοιχείων των οποίων έγινε επίκληση και να κρίνει ο ίδιος ποια από αυτά πρέπει να κοινοποιηθούν στον ενδιαφερόμενο, το επιχείρημα αυτό ανάγεται σε προδήλως εσφαλμένη ερμηνεία της αποφάσεως της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518). Συγκεκριμένα, στη σκέψη 122 της αποφάσεως αυτής το Δικαστήριο επισήμανε ότι δεν απαιτείται η αρμόδια αρχή της Ένωση να προσκομίσει ενώπιον του δικαστή της Ένωσης το σύνολο των πληροφοριών και των αποδεικτικών στοιχείων που συνδέονται εγγενώς με τους λόγους που προβλήθηκαν στην αιτιολογική έκθεση που παρέσχε η επιτροπή κυρώσεων, με τη διευκρίνιση ότι στην περίπτωση που η αρμόδια αρχή της Ένωσης αδυνατεί να ανταποκριθεί στο αίτημα του δικαστή της Ένωσης (παραδείγματος χάριν διότι το κράτος μέλος που πρότεινε την εγγραφή ή η επιτροπή κυρώσεων αρνούνται να του

γνωστοποιήσουν τις συγκεκριμένες πληροφορίες ή τα συγκεκριμένα αποδεικτικά στοιχεία) εναπόκειται στον δικαστή της Ένωσης να στηριχθεί στα στοιχεία που του έχουν γνωστοποιηθεί και μόνο, με τις συνέπειες που προβλέπονται στη σκέψη 123 της ίδιας αποφάσεως. Ως προς όσα αναπτύσσει το Δικαστήριο, στις σκέψεις 125 επ. της αποφάσεως αυτής, σχετικά με την εφαρμογή ειδικών μεθόδων από τον δικαστή της Ένωσης για την εξέταση εμπιστευτικών στοιχείων, αυτά εκκινούν από την παραδοχή που εκτέθηκε στη σκέψη 124 της αποφάσεως αυτής ότι τα εν λόγω στοιχεία έχει προηγουμένως γνωστοποιήσει οικειοθελώς σε αυτόν η αρμόδια αρχή της Ένωσης, συνοδευόμενα από αίτημα εμπιστευτικής μεταχειρίσεώς τους έναντι του ενδιαφερομένου. Κατά τα λοιπά, ακόμη και σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει, στη σκέψη 127 της αποφάσεως της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518), παραπέμποντας στη σκέψη 63 της αποφάσεως της 4ης Ιουνίου 2013, ZZ (C-300/11, EU:C:2013:363), ότι αν η εν λόγω αρχή αντιταχθεί στην κοινοποίηση όλων ή μέρους των πληροφοριών ή στοιχείων αυτών επικαλούμενο την εμπιστευτικότητά τους έναντι του ενδιαφερομένου, τότε ο δικαστής της Ένωσης θα προβεί στην εξέταση της νομιμότητας της προσβαλλομένης πράξεως αποκλειστικώς βάσει των στοιχείων που κοινοποιήθηκαν.

143 Ως προς το επιχείρημα του προσφεύγοντος σχετικά με τα στοιχεία που βρέθηκαν στην οικεία του κατά τη διενέργεια έρευνας (βλ. σκέψη 132 ανωτέρω), αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό, δεδομένου ότι ελήφθησαν υπόψη στην επίσημη δήλωση μέσω των διαπιστώσεων στις οποίες προέβη κατά κυρίαρχη κρίση το High Court στηριζόμενο σε αυτά. Στο μέτρο που ο προσφεύγων υπενθυμίζει ότι αθωώθηκε κατόπιν της ποινικής διαδικασίας που διεξήχθη εναντίον του, σε σχέση με τα εν λόγω στοιχεία, αρκεί να υπομνησθεί, με παραπομπή στην εκτίμηση του δεύτερου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ότι ο βαθμός αποδείξεως που εφαρμόζεται εν προκειμένω δεν είναι ο ίδιος με αυτόν που εφαρμόζεται για την απόδειξη στην ποινική διαδικασία.

144 Ως προς το επιχείρημα του προσφεύγοντος, το οποίο συνοψίσθηκε στη σκέψη 133 ανωτέρω, ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έπρεπε να λάβει υπόψη τις διαπιστώσεις των δικαστηρίων του Ηνωμένου Βασιλείου σε διαδικασίες στις οποίες δεν ήταν διάδικος, η Επιτροπή ορθώς επισημαίνει ότι στο μέτρο που οι εν λόγω διαπιστώσεις συμβάλλουν στο να φανεί ότι υφίστανται εύλογοι λόγοι υποψίας ή και πεποιθήσεως ότι ο προσφεύγων συνδέεται με την Αλ Κάιντα και να στηρίξουν τους ισχυρισμούς που περιλαμβάνονται στην αιτιολογική έκθεση, ασκούν επιρροή και μπορούν να ληφθούν υπόψη από το Γενικό Δικαστήριο. Ορθώς επίσης η Επιτροπή επισημαίνει ότι το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να αποδώσει ιδιαίτερη σημασία στις διαπιστώσεις αυτές, δεδομένου ότι έγιναν από αρμόδιες εθνικές δικαστικές αρχές στο πλαίσιο δικών που διεξήχθησαν σύμφωνα με το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ και το άρθρο 47 του Χάρτη.

145 Τέλος, όσον αφορά τις δικαστικές διαδικασίες στο Ηνωμένο Βασίλειο τις οποίες επικαλείται το Ηνωμένο Βασίλειο και στις οποίες ο προσφεύγων δεν ήταν διάδικος, δεν ασκεί επιρροή το γεγονός ότι οι δίκες αυτές δεν είναι αντίστοιχες με την παρούσα διαδικασία και ότι με αυτές ζητήθηκε διαφορετική λύση, δεδομένου ότι περιλαμβάνουν στοιχεία τα οποία δύνανται να στηρίξουν τους ισχυρισμούς που έγιναν δεκτοί σε βάρος του προσφεύγοντος στην αιτιολογική έκθεση της επιτροπής κυρώσεων.

146 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να λάβει υπόψη το σύνολο των νέων πληροφοριακών και αποδεικτικών στοιχείων που έχουν περιληφθεί στο παράρτημα Β.5 του υπομνήματος αντικρούσεως.

[παραλειπόμενα]

177 Κατόπιν αυτής της συνολικής εξετάσεως της επίσημης δηλώσεως και αφού εξέτασε επιμελώς όλα τα πληροφοριακά και αποδεικτικά στοιχεία που έχουν προσαρτηθεί σε αυτή, το Γενικό Δικαστήριο έχει πειστεί ότι τουλάχιστον ορισμένοι από τους λόγους που περιλαμβάνονται στην αιτιολογική έκθεση και στο πρώτο και το δεύτερο συμπλήρωμα αυτής, όπως κοινοποιήθηκαν από την επιτροπή

κυρώσεων, τεκμηριώνονται επαρκώς από τα εν λόγω πληροφοριακά και αποδεικτικά στοιχεία ώστε να θεωρηθεί ότι στηρίζονται σε στέρεα πραγματική βάση και δεν κλονίζονται από ορισμένες ασαφείς απόπειρες του προσφεύγοντος να τα αποκρούσει.

178 Πρέπει να ληφθεί επίσης υπόψη ότι ο προσφεύγων είχε στη διάθεσή του και άλλα ένδικα βοηθήματα, επέλεξε όμως να μην κάνει χρήση αυτών.

179 Αφενός, το Ηνωμένο Βασίλειο υπογράμμισε ότι ουδέποτε, μετά την αρχική εγγραφή του ονόματός του στον κατάλογο της επιτροπής κυρώσεων, ο προσφεύγων ήρθε σε επαφή με το γραφείο διαμεσολαβητή που έχει διοριστεί από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών σύμφωνα με την απόφαση 1904 (2009) προκειμένου αυτό να προβεί σε ενδελεχή έρευνα που θα μπορούσε να καταλήξει στη διαγραφή του ονόματός του από τον κατάλογο της επιτροπής κυρώσεων, παρότι η απόφαση 2161 (2014) του Συμβουλίου Ασφαλείας (παράγραφος 48) καλεί τα κράτη να «παροτρύνουν τα πρόσωπα και τις οντότητες που σκοπεύουν να αμφισβητήσουν την εγγραφή τους στον [κατάλογο της επιτροπής κυρώσεων] παρεμπιπτόντως ενώπιον των τοπικών ή περιφερειακών αρχών ή τα οποία το έχουν ήδη πράξει, να ζητήσουν τη διαγραφή τους από [τον κατάλογο αυτό] υποβάλλοντας σχετική αίτηση στο γραφείο διαμεσολαβητή». Δεν υπάρχει καμία λογική εξήγηση για την παράλειψη αυτή, κατά μείζονα λόγο δεδομένου ότι ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι διαθέτει επιχειρήματα υπέρ της διαγραφής του ονόματός του από τον κατάλογο της επιτροπής κυρώσεων.

180 Αφετέρου, αφού προσέφυγε ενώπιον του High Court, στις 28 Ιανουαρίου 2013, κατά της αποφάσεως του FCO της 1ης Νοεμβρίου 2012 να μην υποβάλει για λογαριασμό του αίτημα διαγραφής του ονόματός του από τον κατάλογο της επιτροπής κυρώσεων, ο προσφεύγων παραιτήθηκε από την προσφυγή αυτή με συναινετική δήλωση (consent order), στις 17 Οκτωβρίου 2013 (συνημμένο υπ' αριθ. 4 στην επίσημη δήλωση), αφού το High Court είχε κάνει δεκτό ότι το FCO χρησιμοποίησε, για να δικαιολογήσει την απόφασή του, εμπιστευτικά αποδεικτικά στοιχεία στα οποία είχε πρόσβαση μόνο το δικαστήριο και όχι ο προσφεύγων.

181 Χωρίς αυτή η δικαστική στρατηγική να μπορεί αφεαυτής να προσαφθεί στον προσφεύγοντα, δεν συμβάλλει πάντως στην άρση των υπονοιών που ευλόγως υφίστανται σε βάρος του, βάσει των πληροφοριακών και αποδεικτικών στοιχείων που εξετάστηκαν ανωτέρω.

182 Λαμβανομένων υπόψη όλων των ανωτέρω, πρέπει να θεωρηθεί ότι ορισμένοι, τουλάχιστον, από τους λόγους που αναφέρονται στην αιτιολογική έκθεση και στο πρώτο και το δεύτερο συμπλήρωμα αυτής είναι επαρκώς σαφείς και συγκεκριμένοι, είναι τεκμηριωμένοι και αποτελούν αφεαυτών επαρκή βάση για την προσβαλλόμενη απόφαση (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σημείο 130).

183 Συνεπώς, τουλάχιστον ορισμένοι από τους ισχυρισμούς που διατυπώθηκαν σε βάρος του προσφεύγοντος στην αιτιολογική έκθεση και στο πρώτο και το δεύτερο συμπλήρωμα αυτής μπορούσαν να δικαιολογήσουν τη λήψη, σε επίπεδο Ένωσης, περιοριστικών μέτρων σε βάρος του.

184 Κατά συνέπεια, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας

185 Ο προσφεύγων προβάλλει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι σύννομη, στο μέτρο που η Επιτροπή δεν προέβη σε έλεγχο αναλογικότητας, σταθμίζοντας τα θεμελιώδη δικαιώματα του προσφεύγοντος με τον πραγματικό κίνδυνο τον οποίο υποτίθεται ότι ενσαρκώνει.

186 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Συμβούλιο, αμφισβητεί την επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος και παραπέμπει στις σκέψεις 360 έως 363 της αποφάσεως της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Kadi I (C-402/05 P και C-415/05 P, EU:C:2008:461).

187 Από την απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Kadi I (C-402/05 P και C-415/05 P, EU:C:2008:461), προκύπτει ότι, λαμβανομένου υπόψη αυτού του τόσο θεμελιώδους για τη διεθνή κοινότητα σκοπού γενικού συμφέροντος που συνίσταται στη με κάθε μέσο αντιμετώπιση, σύμφωνα με τον Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, των απειλών της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας, που οφείλονται σε τρομοκρατικές πράξεις, η δέσμευση κεφαλαίων, χρηματοπιστωτικών πόρων και άλλων οικονομικών πηγών προσώπων που το Συμβούλιο Ασφαλείας ή η επιτροπή κυρώσεων έκρινε ότι συνδέονται με τον Οσάμα Μπιν Λάντεν, το δίκτυο Αλ Κάιντα και τους Ταλιμπάν δεν μπορεί να θεωρηθεί, καθεαυτή, ως απρόσφορη ή δυσανάλογη (βλ. απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Kadi I, C-402/05 P και C-415/05 P, EU:C:2008:461, σκέψη 363 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· βλ. επίσης, υπ' αυτή την έννοια και κατ' αναλογίαν, απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Al-Aqsa κατά Συμβουλίου και Κάτω Χώρες κατά Al-Aqsa, C-539/10 P και C-550/10 P, EU:C:2012:711, σκέψεις 120 έως 130). Πρέπει, όμως, να διασφαλίζεται ότι κατά την έκδοση των μέτρων αυτών έγιναν σεβαστά τα δικονομικά δικαιώματα των ενδιαφερομένων και ιδίως τα δικαιώματα άμυνας (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Kadi I, C-402/05 P και C-415/05 P, EU:C:2008:461, σκέψεις 367 έως 370). Εν προκειμένω, από την εξέταση των λοιπών λόγων της προσφυγής προκύπτει ότι έγιναν σεβαστά τα διαδικαστικά δικαιώματα του προσφεύγοντος κατά τη διαδικασία επανεξετάσεως των λόγων εγγραφής του ονόματός του στον επίδικο κατάλογο.

188 Στο μέτρο που ο προσφεύγων προσάπτει ειδικότερα στην Επιτροπή ότι δεν προέβη η ίδια σε στάθμιση μεταξύ, αφενός, των επιβληθέντων περιορισμών και, αφετέρου των θεμελιωδών δικαιωμάτων του και του κίνδυνου τον οποίο υποτίθεται ότι αυτός ενσαρκώνει, αρκεί η διαπίστωση ότι μια τέτοια στάθμιση δεν προβλέπεται ούτε από την εφαρμοστέα νομοθεσία ούτε από τη νομολογία. Αντιθέτως, στη σκέψη 107 της αποφάσεως της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518), το Δικαστήριο έκρινε ότι όταν, στο πλαίσιο των σχετικών αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας, η επιτροπή κυρώσεων είχε αποφασίσει να εγγράψει το όνομα προσώπου στον συγκεντρωτικό της κατάλογο, η αρμόδια αρχή της Ένωσης όφειλε, για να δώσει συνέχεια στην απόφαση αυτή εξ ονόματος των κρατών μελών, να λάβει την απόφαση να εγγράψει το όνομα αυτό, ή να διατηρήσει την εγγραφή αυτή, στον επίδικο κατάλογο, βάσει της αιτιολογικής εκθέσεως που έχει παράσχει η εν λόγω επιτροπή. Στο πλαίσιο αυτό οι μόνες υποχρεώσεις της αρμόδιας αρχής της Ένωσης είναι αυτές που προσδιορίζονται από το Δικαστήριο στις σκέψεις 111 και 112 (σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας), 114 (επιμελής και αμερόληπτη εξέταση του βασίμου των προβαλλόμενων λόγων) και 116 (αιτιολογία που προσδιορίζει τους επιμέρους, ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους οι αρμόδιες αρχές θεωρούν ότι στο οικείο πρόσωπο πρέπει να επιβληθούν περιοριστικά μέτρα) της αποφάσεως της 18ης Ιουλίου 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518). Εν προκειμένω, όμως, από την εξέταση των λοιπών λόγων της προσφυγής προκύπτει επίσης ότι οι υποχρεώσεις αυτές τηρήθηκαν κατά τη διαδικασία επανεξετάσεως των λόγων εγγραφής του ονόματος του προσφεύγοντος στον επίδικο κατάλογο.

189 Όσον αφορά την αναλογικότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως υπό το πρίσμα του χρονικού διαστήματος που μεσολάβησε από την εγγραφή του ονόματος του προσφεύγοντος στον επίδικο κατάλογο, πράγματι τα κεφάλαια του προσφεύγοντος ήταν δεσμευμένα έξι και πλέον έτη πριν από την έκδοση της αποφάσεως αυτής, η οποία, και μόνον αυτή, αποτελεί το αντικείμενο του δικαστικού ελέγχου του Γενικού Δικαστηρίου στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής.

190 Όπως, όμως, εκτέθηκε ανωτέρω, η διατήρηση της εγγραφής του ονόματος του προσφεύγοντος στον κατάλογο της επιτροπής κυρώσεων και, ως εκ τούτου, στον επίδικο κατάλογο κατόπιν επανεξετάσεως δεν στηρίζεται μόνο στην αρχική αιτιολογική έκθεση της επιτροπής αυτής αλλά και σε διάφορες πιο πρόσφατες εκτιμήσεις του κινδύνου για την εθνική και διεθνή ασφάλεια που εξακολουθούσε να αποτελεί ο προσφεύγων, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν τόσο από τα όργανα του ΟΗΕ όσο και από τις αρμόδιες αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου. Μεταξύ άλλων, κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως είχε μεσολαβήσει λιγότερο από ενάμιση έτος από τότε που το High Court είχε κρίνει έγκυρη την εκτίμηση της Security Service ότι ο προσφεύγων παρέμενε εξτρεμιστής ισλαμιστής πρώτης γραμμής με έδρα στο Ηνωμένο Βασίλειο, ο οποίος διατηρεί δεσμούς με σημαντικό αριθμό εξτρεμιστών (βλ. σκέψη 175 ανωτέρω).

191 Επιπλέον, όπως εκτέθηκε ήδη στη σκέψη 181 ανωτέρω, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι ο προσφεύγων, απέχοντας από οποιαδήποτε ενέργεια ενώπιον του γραφείου διαμεσολαβητή των Ηνωμένων Εθνών (βλ. σκέψη 179 ανωτέρω) και παραιτούμενος από την προσφυγή του ενώπιον του High Court (βλ. σκέψη 180 ανωτέρω), υιοθέτησε μια συμπεριφορά που δεν συμβάλλει στην άρση των υπονοιών που ευλόγως τον βαρύνουν, βάσει των πληροφοριακών και αποδεικτικών στοιχείων που εξετάσθηκαν ανωτέρω.

192 Εξάλλου, ο προσφεύγων δεν προέβαλε κανένα συγκεκριμένο πληροφοριακό ή αποδεικτικό στοιχείο που θα μπορούσε να καταδείξει ότι δεν αποτελεί πλέον απειλή για την εθνική και τη διεθνή ασφάλεια.

193 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν μπορεί να θεωρηθεί δυσανάλογη υπό το πρίσμα του χρόνου που είχε μεσολαβήσει από την εγγραφή του ονόματος του προσφεύγοντος στον επίδικο κατάλογο.

194 Συνεπώς, ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος και μαζί με αυτόν πρέπει να απορριφθεί η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

195 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της προσφεύγουσας.

196 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη και τα όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη στο μέτρο που με αυτή ζητείται η ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 14/2007 της Επιτροπής, της 10ης Ιανουαρίου 2007, που τροποποιεί για 74η φορά τον κανονισμό (ΕΚ) 881/2002 του Συμβουλίου, για την επιβολή συγκεκριμένων περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων που συνδέονται με τον Οσάμα Μπιν Λάντεν, το δίκτυο της Αλ Κάιντα και τους Ταλιμπάν, και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 467/2001 του Συμβουλίου, στο μέτρο που αυτός αφορά τον Mohammed Al-Ghabra.

2) Απορρίπτει την προσφυγή ως αβάσιμη κατά τα λοιπά.

3) Ο M. Al-Ghabra φέρει τα δικαστικά του έξοδα και καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

4) Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Παπασάββας Bieliūnas Forrester

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Δεκεμβρίου 2016.

(υπογραφές)